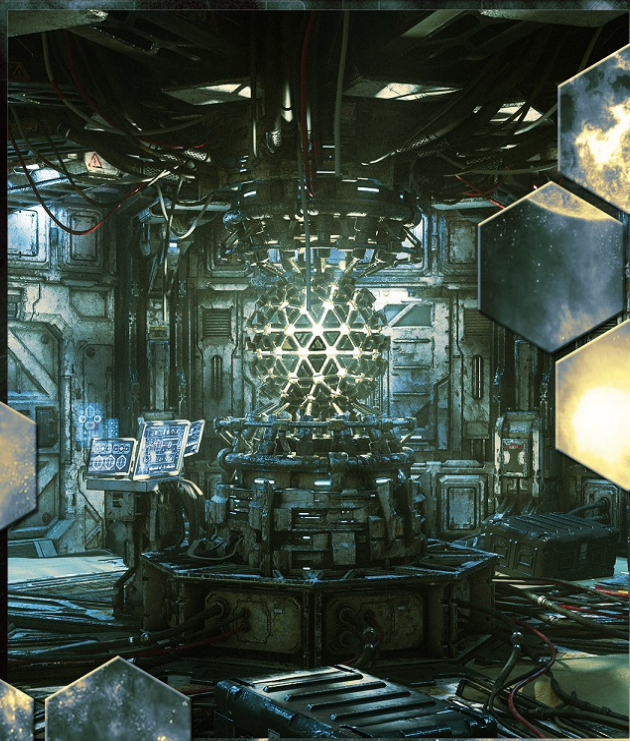

EVROPSKÁ SPACE OPERA

METAMORF

KAROLINA FRANCOVÁ

Karolina Francová

METAMORF

Copyright © 2025 by Karolina Francová

Cover © 2025 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2025 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-618-9

ISBN PDF: 978-80-7456-619-6

ISBN ePub: 978-80-7456-620-2

ISBN Mobi: 978-80-7456-621-9

Karolina Francová

Metamorf

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2025

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Karolina Francová: Metamorf

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. Chlad Chiméry
5. *Ledopád **

Jan Hlávka, Lucie Lukačovičová, Julie Nováková: Vyjednaváč *

Ladislav Klimeš, Karel Doležal: Hrabání v popelu *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Robert Pilch (ed.): Studená bestie

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svít magnetaru
5. Třpyt strangeletu

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. Hvězdný oceán

Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. Třináct dnů guerilly
3. Krusta temné hvězdy
4. *Memy bitvy **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Večery na Patnácté planetě Sikarijského svazu s sebou pravidelně přinášely prudce vanoucí vítr, který ze země zvedal oblaka šedivého prachu a šuměl v rozložitých korunách nízkých listnatých stromů. Slunce se jako vždy zbarvilo dočervena ještě vysoko nad obzorem a krajina vypadala jako zalitá krví, ale kapitánka Patricie Swensonová si i tak ulehčeně oddechla, že další úmorný den rychle směřuje k závěru. Poslední úmorný den.

Stakos z Patnácté jí lichotivě nabízel další a další dezerty a při tom vmlouvavě popisoval, jaké zabezpečení poskytnou sikarijské firmy, pokud jim Spojenci přidělí zakázku na výstavbu kosmodromu. Na velké projekční ploše zářil obraz místa vybraného Stakosovou byrokracií. Po pravé ruce kapitánce nachystali komunikační jednotku, na níž si mohla kdykoli vyvolat jakékoli informace o zajištění zakázky. O připravenosti Sikarijců z Patnácté splnit všechny požadavky nebylo nejmenších pochyb a jejich pečlivost při přípravě projektu, který Spojenci zařadili do užšího kola veřejné soutěže spolu s dalšími pěti, hraničila s posedlostí.

„Možná by vás zajímalo, kapitánko, že První konstrukční, a. s. už navázala kontakt se Sikarijskou vědeckou frakcí a ta přislíbila maximální podporu při řešení všech obtíží, které by se při stavbě mohly vyskytnout,“ říkal Stakos a kapitánka si vybavila, že totéž už slyšela na Dvaadvacáté, Třetí, Osmé, Osmdesáté první a Dvousté planetě Sikarijského svazu. Bylo nad slunce jasnější, že vědecká frakce bude ochotně spolupracovat s kterýmkoli ze sikarijských rodů, pokud získá spojenec-kou zakázku.

„Už jsem o tom slyšela,“ odpověděla slušně, zatímco uvažovala o tom, že kdyby přijala všechny úplatky, které jí různí Sikarijci nabízeli v souvislosti s misí, mohla by si koupit vlastní planetu, postavit si na ní kosmodrom a zbavit se tak nutnosti rozhodovat mezi šesti projekty, které vynikaly dokonalostí.

„Ano, vzpomínám si, že jsem vám to naznačil již na počátku vašeho zdejšího pobytu, ale teprve teď se nám dostalo sto-procentního ujištění,“ pousmál se Stakos. „Dívala jste se již na kvalitu surovin, které budeme používat při přípravě konstrukčních materiálů?“

Kapitánka si v duchu povzdechla. Ne, nedívala se, na to měla jiné lidi, kteří problematice konstrukčních materiálů rozuměli lépe než ona, ale i tak chápala, že pro Stakose není dost dobré nic kromě toho nejlepšího.

„Mám-li být naprosto upřímná, Stakosi,“ poznamenala, „neměla jsem na to při své vytíženosti zde zatím čas.“

„Nikdo na vás nespěchá, kapitánko,“ usmíval se Stakos tolerantně. „Rádi vám prodloužíme pobyt na tak dlouho, jak bude třeba. Vyrozuměl jsem, že s ostatními kandidáty jste již mluvila, takže můžete své rozhodnutí přijmout tady, v příjemném prostředí mé pohostinnosti.“

„Vážím si té nabídky,“ odpověděla kapitánka, „ale zítra mu-

sím bezpodmínečně odjet. Vy na mě s rozhodnutím možná nespěcháte, ale náš Obchodní syndikát chce mít závěry co nejdříve.“

„Chápu,“ přikývl Stakos a pohybem ruky přivolal sluhu, aby donesl další chod. „Snad tedy aspoň nastíním, že naše jednání s těžební společností TABOS mají reálnou naději na úspěch, takže se můžete spolehnout, že použijeme jen ten nejlepší materiál. I oni se budou cítit poctěni, budou-li moci zajišťovat dodávky pro Spojence.“

„Ano, jistě,“ přikývla kapitánka rychle a zděšeně se dívala na další jídlo. Nechápal, jak Stakos může takovou životosprávu přežít. „Nyní mě ale omluvte, Stakosi. Den se už nachýlil a já si před spaním chci ještě jednou projít podrobnosti vaší nabídky.“

To by mohlo jako výmluva uspět, doufala.

Stakos se ji oproti očekávání nepokusil zadržet a kapitánka toho využila a ustupovala z jídelny tak rychle, jak jí důstojnost a protokol dovoľovaly. Lodní lékař Daniel Day se také zvedl a s úsměvem se k ní připojil. Když je pevné dveře oddělily od hostitele, Day se pousmál.

„Trpíš tak, že ti pro jednu hodnotu nezávidím.“

„Je to tu ještě horší než jinde,“ souhlasila kapitánka. „Ten Stakos nezná míru. Jako by mu nedocházelo, že mě sem poslali právě proto, že spojeneckého vesmírného kapitána nelze zkorumpovat. Zkouší to třikrát denně. Mám sto chutí Patnáctou vyřadit jen proto, že se nezastaví před ničím, jen abychom je vybrali.“

„To máš pravdu. I já už odmítl aspoň deset úplatků v takové výši, že bych mohl odejít z Ochranných sil a nadosmrti nemusel sáhnout na práci.“

„Divila bych se, kdyby tomu tady unikl vůbec někdo,“ poznamenala kapitánka. „Proto jsem taky zakázala vycházky.“

„K tomu musím podotknout, že to na tvoji oblíbenost mělo stejný vliv jako morová rána.“

Cesta do pokojů, které jim Stakos vyhradil, rychle utekla. Krásy sikarijských obydlí vnímali spíš jako přesycení smyslu než lákadlo. Spojenci si zakládali na ideálu střídmosti a zlaté střední cesty. Extrémy se nežádaly a v lidské společnosti budily spíše znechucení. Oproti tomu Sikarijci posedlí hledáním potěšení a nejvyšší formy slasti se extrémy nechávali inspirovat.

„Co kdybychom se šli někam projít?“ navrhla kapitánka přede dveřmi svých pokojů. „Ta večere mě málem zabila.“

„Proč ne,“ souhlasil lodní lékař.

„Tak pojď na chvíli dovnitř,“ vyzvala ho. „Jen se převléknu.“

Vstoupili a prošli prostornou chodbou do přijímacího pokoje. Kapitánka by ze sebe bývala jen shodila formální oděv a v ložnici si našla něco pohodlnějšího, ale při prvním kroku se zarazila. V pokoji někdo byl. Na stolku vedle křesel z aretánské vlny stála z poloviny plná sklenice s čirou tekutinou, kterou by kdekoli jinde než na sikarijské planetě odhadla na vodu. Dveřmi na terasu otevřenými dokořán pronikal večerní vítr, který už zesílil do bouřlivých nárazů a trhal závěsy. U zábradlí se v krvavém šeru rýsovala štíhlá postava.

Kapitánka si s Danielem Dayem vyměnila tázavý pohled. Ten člověk se dovnitř dostal se svolením stráží.

Neznámý se otočil, jako by cítil na zádech jejich pohled, a přešel terasu zpět do pokoje. Kapitánka si překvapeně uvědomila, že jde o velmi mladého muže, skoro ještě chlapce. Měl hladkou tvář s tak jemnými rysy, že si ho na okamžik spletla s dívkou. Tomu dojmu napomáhaly i tmavě plavé vlasy, které mu dopadaly až na ramena, šedomodré oči a čistá pleť, i linie dlouhé šíje a držení ramen. Pevnost postavy svědčila o častém cvičení, ale i tak neznámý zůstal štíhlý a měl daleko do vypracovaných svalů každého z Ochránných sil. Oblečení vůbec

neodpovídalo panující sikarijské módě. Jednoduchost až střízlivost ale podtrhovala nevinnou a zároveň i podivným způsobem hříšnou krásu.

Kapitánka nebyla mocna slova.

„Kapitánka Patricie Swensonová?“ zeptal se neznámý a podíval se přímo na ni.

„Ano,“ přikývla a rozhodla se zakrýt překvapení společenskými formalitami. „Tohle je můj kolega Daniel Day.“

Neznámý na chvíli spočinul pohledem na doktorovi a pak se znovu obrátil ke kapitánce.

„Ken,“ vyslovil své jméno.

„Ráda vás poznávám,“ přikývla kapitánka. „Co pro vás můžu udělat?“

Mladík se pousmál, ale nebyla to jen zdvořilost. V tom mírném úsměvu zářilo skutečné pobavení.

„Takovou otázku neslýchám často, kapitánko. Ve skutečnosti měl Stakos na mysli pravý opak, když mě k vám poslal. Jde o vaše přání, ne o moje.“

Kapitánka pochopila a pochopení jí vyrazilo dech. Marně se snažila srovnat si ten úchvatný vzhled se skutečností. Nutně potřebovala ujištění, že se nemýlí. Podívala se na Daniela, ale ten jen pokrčil rameny a pak zamířil k baru a nechal ji v tom.

„Vy jste...“ zaváhala.

Nenapadalo ji žádné vhodné a slušné označení, které by mohla použít a které by neurazilo v případě, že se mýlí. Zoufale pátrala v paměti a ticho se neúnosně prodlužovalo.

Mladík ji nakonec vysvobodil.

„Společník?“ navrhl nezávazně.

„Ano,“ ulevilo se kapitánce, ale chlapec pokračoval.

„Milenec? Prostitut? Gigolo?“ V očích měl stále pobavení, ale teď už s náznakem krutosti, jako by se bavil kapitánčinými rozpaky.

Ta na něj němě zírala a snažila se ovládnout natolik, aby se jí po obličejí nerozlila červeň.

„Jsem to všechno,“ dokončil klidně mladík a nenuceně navrhl: „Klidně si vyberte.“

„Pokud si tedy skutečně mohu vybrat, dávám přednost dospělým mužům,“ řekla kapitánka příkře. „Spojenci si děti do postele neberou, takže opravdu nechápu, proč vás sem Stakos poslal!“

Mladík se přestal usmívat a zavřel za sebou dveře na terasu. Když rovnal závěsy, kapitánce se zdálo, že se snaží získat čas. Nakonec se otočil a řekl mírně: „Zřejmě vás chtěl překvapit.“

Kapitánka ho nehodlala nechat vyváznout, i když zlobit se měla spíše na hostitele, který ukázal nevhodné způsoby.

„Tak to se mu povedlo!“ pokračovala prudce. „Budu vám velmi vděčná, když se seberete a odejdete. A vyřídíte, prosím, Stakosovi, že jsem znechucena!“

Mladík trochu zbledl a kapitánku poprvé napadlo, že Stakos se bude taky zlobit a ten sotva dospělý chlapec to pravděpodobně odnese.

„Jsem si jistý, že Stakos vás nemíní urazit,“ řekl. „Jen kdybyste se později dozvěděla, že mě vlastní, a přesto vám toho neumožnil využít, mohla byste se cítit dotčená. Přikázal mi vrátit se hned, jak jste dorazila na Patnáctou, ale z pohraničních základů je to sem dlouhá cesta, takže jsem přiletěl až dnes.“

„Co je to za nesmysl! Proč bych se měla cítit dotčená? Jsem ze Spojenectví a sikarijské výstřelky mě nezajímají!“ vzplanula kapitánka.

„Myslím, že Stakose odsuzujete zbytečně,“ podotkl klidně mladík a k odchodu se nadále neměl. „Posuzoval vás zřejmě na základě svých předchozích zkušeností s lidmi ze Spojenectví. Nikdo z nich nepovažoval mou společnost za nepřijatelnou.“

Prostě vás nechtěl urazit tím, že by vám nabídl někoho jiného, když tu má mě. Nehledejte za tím nic jiného.“

„Vás!“ vyštěkla pohrdavě kapitánka.

„Jsem metamorf,“ odpověděl mladík prostě. „Přesněji řečeno metamorfující osobnost.“

Do ticha, které se po těch slovech rozhostilo, udeřil zvuk rozbíjeného skla, když lodnímu lékaři vypadla z ruky sklenice s pitím a roztránila se o podlahu.

ČÁST PRVNÍ

Alexandr Veliký

Kapitola I.

Výzkumná složka Ochranných sil Spojenectví sídlila na Europě, šestém měsíci planety Jupiter, přímo ve Sluneční soustavě, na dosah Země a pod její plnou ochranou. Měsíc byl jen o málo menší než pozemský a jeho povrch tvořila hladká ledová krusta, ale atmosféra byla složená převážně z kyslíku a pod povrchem se nacházel oceán kapalné vody, a to k zajištění základních podmínek pro rozsáhlý komplex laboratoří a vývojových středisek úplně stačilo. Obrovské kupole habitatu bylo možné rozeznat pouhým okem i z oběžné dráhy, ale kromě zásobovacích lodí k Europě nikdo moc nelétal. Mezi spojeneckými vesmírnými kapitány se tradovalo, že pozvánka od Evropy znamená problémy, a i když oni všichni byli samozřejmě připraveni dostát svým povinnostem a nikdo by přímou žádost o spolupráci neodmítl, dobrovolně se k ní nikdo nehlásil.

Až na Patricii Swensonovou.

Když transportér z *Alexandra Velikého* dosedl na port u hlavní kupole, čekal na ni osobně ředitel celé základny, což vypovídalo o tom, jak výjimečná její žádost sama o sobě je.

A hluboké ticho, kterým ji celou cestu dusil pilot transportéru, zase ukazovalo, s jakou radostí její rozhodnutí přijala posádka.

„Kapitánko Swensonová, vítejte na Europě,“ podal jí ruku ředitel Ahn.

Byl to překvapivě vysoký Asiat se širokými rameny a dlouhými černými vlasy svázanými do pevného copu, který mu sahal až mezi lopatky.

„Pane Ahne,“ pozdravila a přijala jeho pravici.

„Dovolte mi vyjádřit potěšení nad vaší nabídkou,“ pokračoval Ahn. „Velmi si takového přístupu vážím. Pevně věřím, že vaše rozhodnutí bude motivací k hlubší spolupráci i pro ostatní kapitány Vesmírné složky.“

Tomu Patricie Swensonová moc nevěřila, ale nechtěla mu brát naději, a tak jen zdvořile přikývla a nastoupila do přepravní kapsle. Zatímco směřovali k ředitelově kanceláři, dostalo se jí rychlého přehledu o kapacitě a rozsahu základny a technologiích, jimiž jen v posledních deseti letech obohatila život ve Spojenectví. Bylo to zvláštní místo, tvůrčí a motivované, líheň nápadů šílených i geniálních, a Patricii by nikdy nenapadlo zpochybňovat jeho význam. Problém byl pouze v tom, že co se týkalo Vesmírné složky Ochranných sil, ležel nelehký úkol oddělit šílené nápady od těch rozumných na experimentálních lodích, které za to platily nemalou cenu.

V kanceláři usedli společně ke stolu a ředitel Ahn se k ní hned zvědavě naklonil.

„Jakkoli si vážím vašeho rozhodnutí zařadit *Alexandra Velikého* na seznam experimentálních lodí, pořád mi vrtá hlavou, co vás k tomu vede,“ řekl. „Pochopte, my tu nežijeme ve skleněné bublině a mám velmi dobrý přehled o obtížích, jimž vaše lodě při testování našich prototypů čelí.“

„Mám specifický problém, který vyžaduje specifické řešení,“

odpověděla poctivě Swensonová. „A věřím, že si můžeme navzájem pomoci.“

„Specifický problém,“ usmál se Ahn. „Teď mě to zajímá ještě víc.“

„Mezi vesmírnými kapitány se říká, že máte k dispozici prototyp maskovacího pole, které by potřebovalo ostrou zkoušku,“ pokračovala Swensonová.

„To se říká?“ zasmál se Ahn.

„*Alexandr Veliký* tu ostrou zkoušku podstoupí. V samém srdci Matriarchátu,“ dokončila Swensonová.

Ahn se okamžitě přestal usmívat.

„Vy jste zešléla,“ řekl.

„Vím, že máte pravomoc to prosadit. Pokud to uděláte, *Alexandr Veliký* zůstane zapsaný na seznamu experimentálních lodí celé tři roky a nikdy ode mě neuslyšíte ne, ať už půjde o cokoliv.“

„Kapitánko, prototyp máme, ale ostrý test v Matriarchátu je podle mě moc velké riziko,“ namítl Ahn.

„Čtyři roky.“

„Nemůžu zaručit stoprocentní spolehlivost, a jestli pole se-
lže a vy se dostanete do kontaktu s Matriarchátem na jeho vý-
sostném území, Spojenci od vás bez ohledu na své zásady bu-
dou muset dát ruce pryč a předstírat, že jste jednala na vlastní
pěst a proti rozkazům. Pokud to náhodou přežijete a vrátíte se
domů, skončíte ve vězení a vaše kariéra bude jednou provždy
v troskách.“

„Toho jsem si vědoma.“

Ahn mlčel a přemýšlel, ale pro Swensonovou byl čitelný jako otevřená kniha. Chtěl to zkusit. Tenhle projekt patřil k jeho oblíbeným a také Vesmírná složka měla na jeho dokončení eminentní zájem. Rizika se musela poměřovat se zisky. Pokud maskovací pole projde ostrým testem, bude to převratný zlom

ve výstroji OS, jenž jednou zachrání spoustu životů. Kariéra jedné kapitánky a riziko, které podstoupí jedna loď, ve srovnání s tím nic neznamenal. Přesto Ahn váhal.

„Členka mé posádky plní v Matriarchátu velmi důležitou misi,“ rozhodla se Swensonová na jazýček vah přihodit trochu osobních emocí. „Riziko, které podstupuje, je nepředstavitelné. Během měsíce se bude vracet zpět do Spojenectví. Aktuální rozkaz zní, že moje loď na ni má čekat u hranic demilitarizované zóny, ale tam se musí nějak dostat sama. Je to mladá žena a úkol, který přijala, by byl obtížný i pro zkušeného agenta. Chci být připravena na všechny eventuality, pane Ahne. S největší pravděpodobností to proběhne podle plánu, jí se podaří dopravit k demilitarizované zóně, a než ji začnou stíhat matriarchátní jednotky, bude u nás a vaše maskovací pole ostrý test na nepřátelském území nepodstoupí. Jestli ale nastane problém, nechci se jen z dálky dívat, jak za pomoc vlasti zaplatí nejvyšší cenu. Pomozte mi, pane Ahne, a má loď vám bude k dispozici pět let.“

„Tajná mise v Matriarchátu,“ řekl pochybovačně.

„Té nejvyšší priority,“ přikývla Swensonová.

„Tak dobře,“ kývl. „Podpořím vás.“

*

Pozemky, které patřily Tamaře – jedné z devíti Matek Matriarchátu, se rozkládaly blízko rovníku hlavní planety Matriarchátu Targu, na dosah jednoho z jejích nejstarších měst Anzy. Anza měla už dávno dny slávy za sebou a hlavní město se všemi centrálními úřady i Sborem Matek se před třiceti lety přestěhovalo do Ennalisu na severu, ale Tamara své pozemky neprodala, i když to pro ni znamenalo otravné dojíždění. Na dosah ruky totiž ležela nejen Anza, ale i teplé a konejšivé Mléčné

moře, které své pojmenování získalo podle světélkujících řas shlukujících se v noci na hladině a připomínajících Mléčnou dráhu. Sem jako dítě chodila se svou matkou Rosetou a bavily se tím, že na hladině hledaly nová souhvězdí a vymýšlely k nim báje. Sem jako dospělá chodila s nevlastní dcerou Vanessou, ukazovala jí jiná, a přece stejná chvějivá souhvězdí a vyprávěla jí jiné, a přece stejné báje. Sem její dcera přišla v den své zletilosti s otrokem Kenem, kterého si pro první noc vybrala v Tamařině harému. Plavali spolu v teplé vodě, jejich těla se v měsíční noci leskla stříbrem a splývala v jedno. Tady později i sama Tamara nacházela uspokojení v náruči stejného muže, ne jednou, ne dvakrát, ale tisíckrát. Tady pod rouškou noci koupila jed a poslala ho Vanesse, jen aby o něj nepřišla.

A teď tu stála sama, opuštěná a poražená. Vanessa žila, otrok Ken patřil Matce Nikoletě a Sbor Matek nakonec přes všechnu Tamařinu snahu a odpor odhlasoval reformu, která znamenala konec otroctví a rovnoprávnost mužů. Bylo jasné, že než reformu plně uvedou v život, ještě to chvíli potrvá, ale na tom vlastně nezáleželo. Jakmile bude Ken volný, půjde za jedinou ženou a spojí s ní svůj život. Za Vanessou.

Tamara se posadila na břeh a zahleděla se na pableskující hladinu. Přemýšlela, kde udělala chybu, kdy nastal ten okamžik a směřování věcí se obrátilo proti ní. A viděla ho úplně jasně.

Horký letní den. Slunce plane nad hlavou a krajina sálá horkem. V parcích nahoře na povrchu pot horce stéká po zádech a jazyk se lepí na patro, ale na trhu s otroky pro horních deset tisíc v luxusním podzemním obchodním centru panuje příjemný klimatizovaný chlad. Tady se prodává to nejlepší zboží a Tamara myslí na nevlastní dceru a den její zletilosti. Ona si kdysi nemohla vybrat, s kým přijde o panenství, a proto chce, aby Vanessa na výběr měla. Jenže žádný muž v Tamařině harému

není dost dobrý. Sedí u stolku prostřeného krajkou, dražební číslo položené před sebou, upíjí horkou kávu a nudí se. Jeden mladík za druhým, a žádný ji nezaujme, a pak najednou... Není zvlášť vysoký, metr osmdesát, jen stěží víc, a vlastně není ani oslnivě krásný. Má rovné, tmavě plavé vlasy, zdají se lehké, ale jsou husté a dokonale ostříhané. Jeho oči mají obyčejnou a nezajímavou barvu, ani šedou, ani modrou. Tvář je oválná s pravidelnými rysy a ostrou linií čelisti a pleť nese sotva znatelné známky opálení. Má atletickou postavu někoho, kdo pravidelně cvičí, ale nijak zvlášť to nepřehání, spíš tanečník než boxer. Dlouhé nohy v úzkých, tmavě modrých kalhotách, štíhlý pas a přiměřeně široká ramena. Je hezký, o tom žádná, dokonce vlastně moc hezký, ale takovým tím obyčejným způsobem jako kluk odvedle. Jenže když se Tamara dívá déle, najednou si všimne, jak se delší prameny vlasů kolem obličeje s provokativní lehkostí dotýkají jeho rtů a stíní mu oči, které náhle připomínají neklidné moře v bouři nebo vločky vířící ve větru. Košile se přes jeho hrudník napíná tak nějak vyzývavě a jeho úsměv proráží ledy a naznačuje, že je pro každou zábavu a svolný se vším. Zkrátka působí nevinně a zároveň pekelně hříšně. A Tamara zvedne číslo a přihodí.

Hned ten první večer neodolá a vyhledá ho, i když ho původně zamýšlela pro Vanessu. Uplyne první noc a první den. Týden. A pak měsíc. Ví, že jeho společnost v harému pravidelně vyhledává i Vanessa, a je jí to jedno. Ken úředně patří jí. Jenže dřív, než si stihne uvědomit, co se děje, vrazí ten otrok mezi ni a Vanessu klín. Dcera ji navštěvuje stále zřídka, Tamara pořád hůř snáší, že se o něj musí dělit, a lidé si o tom začínají povídat. Na síti se vynořují spekulace, že Vanessa je závislá na muži, a navíc ani ne na svobodném muži. Tamara se jí snaží vysvětlit, že od každé ženy jejího postavení se po dosažení zletilosti očekává, že se vdá, zplodí potomka, bude navštěvovat

společnost a začne pracovat ve správě státu, pokud se neangažuje přímo v nejvyšší politice, ale Vanessa od okamžiku, kdy Kena poznala, neopouští dům. Tráví s ním všechnen čas. Chce se za něj vdát. Za otroka! A když si uvědomí, že provdat se může jen za svobodného muže, neváhá ani chvíli a začne plánovat reformu, která rozvrátí přirozený řád světa.

„Na co myslíš?“ Tamaru vytrhl ze zamyšlení ženský hlas.

Ohlédla se. Za ní stály Matky Irma a Dita. Jediné dvě z devíti, které s ní hlasovaly proti reformě a s ní i prohrály.

„Na to, jestli se tomu nějak dalo zabránit,“ odpověděla popravdě Tamara. „A kde jsem udělala chybu.“

„Na co jsi přišla?“ zeptala se Irma, posadila se vedle ní a do písku postavila lahev vychlazeného sikarijského vína.

Byla to vysoká, dobře stavěná a tvrdá žena, která milovala sporty, fyzické soupeření a otevřený boj a nenáviděla porážku. Nosila nakrátko ostříhané vlasy a využívala permanentní make-up, aby se nemusela každé ráno líčit, díky čemuž její tvář někdy připomínala masku. Tamara ji ale měla ráda. Irma byla konzervativní, v názorech pevná jako skála a na její slovo se dalo spolehnout. Dita představovala její protipól. I v padesáti vypadala díky plastické chirurgii na třicet, dlouhé blond lokny jí dopadaly až k pasu a líčila a oblékala se vyzývavě podle nejnovější matriarchátní módy. I na ni se Tamara mohla spolehnout. Dita nenáviděla muže a z hloubi duše jimi pohrdala. Každá z nich měla svůj důvod, proč nestála o reformu – Irma byla přesvědčená, že staré pořádky jsou nejlepší, Dita, že muži jsou jen o málo víc než zvířata, a Tamara nechtěla dovolit, aby svobodu volby získal jeden konkrétní.

„Nevím,“ pokrčila rameny.

„Měla jsi toho otroka darovat Vanesse už před lety,“ mínila Dita, přisedla si k nim a nastavila Irmě skleničku, aby jí mohla nalít silný sikarijský alkohol obohacený o drogy. „Neměla jsi

předstírat, žeš ho popravila, a přitom si ho nechat tajně pro sebe. Stejně jsi o něj nakonec přišla. Tolik bordelu kvůli jednomu chlapovi, pořád ještě tomu nemůžu uvěřit.“

S tím se těžko dalo polemizovat. Tamara si kdysi opravdu myslela, že je to jednoduchá rovnice, zmizí Ken a zmizí i Vanessin zájem na reformě, ale Vanessa se po jeho ztrátě jen zatvrdila. Po Kenově fiktivní popravě bez jediného matriku v kapse opustila domov, a když překonala prvotní zármutek, celý Matriarchát ohromilo její prohlášení. Ani jednou nevysloвила Kenovo jméno, ale když mluvila o tom, že muži jsou lidské bytosti jako ženy a nejenže si zaslouží mít stejné postavení, ale mají na něj i nárok, aby si sami mohli zvolit, jaký budou žít život a s kým, každý věděl, že z ní mluví vlastní zkušenost, a řadě lidí v tu chvíli vhrkly do očí slzy. A když se postavila za zrušení otroctví, nadšeně jásal, protože v Matriarchátu snad neexistovala jediná rodina, v níž by někoho takový osud nepostihl. Někdy v té době ji Tamara začala nenávidět. Tu dívku, kterou adoptovala z bídy, protože nemohla mít vlastní dítě, již obětovala celý život a všechno jí složila k nohám a která ji nakonec odvrhla kvůli otrokovi.

„Tolik bordelu a nebere to konce,“ pokývla souhlasně hlavou Irma a zhluboka se napila. „Teď ho dokonce Vanessa ukradla Nikoletě. No chápeš to? Reforma je možná odhlasovaná, ale otroctví ještě nikdo nezrušil. Být Nikoletou, nahlásím ji. Jestli ho někdy dostaneš znovu do ruky, Tamaro, prostě ho nech pověsit a bude konečně pokoj.“

Tamara zatajila dech.

„Co jsi to řekla?“ zeptala se ostře.

„Žes ho měla dávno pověsit,“ zopakovala Irma překvapeným jejím tónem.

„Vanessa ukradla Nikoletina otoka?“ ujistila se Tamara.

„Hm,“ pokrčila lhostejně rameny Irma, jako by vůbec netu-

šila, jakou zbraň drží v rukou. „Podle mé rozvědky Vanessa odletěla i s Kenem před dvěma dny rovnou z večírku na oslavu vítězství reformy a nikoho se neptala na dovolení. Nikoleta zuří, ale nechce to rozmazávat, protože... uznej sama, je to tak trochu ostuda a vzhledem k výsledku hlasování o reformě už i formalita.“

Pokud šlo o hrubou sílu a přímočaré rozhodování, neměla Irma konkurenci, ale jemné plány a politická manipulace nikdy nebyly její parketa.

„Víme, kde jsou?“ zeptala se Tamara a v duchu už si udělala poznámku, že velitelka její rozvědky skončí ještě dnes, když tuhle informaci buď nezískala, nebo ji nepovažovala za podstatnou.

Irma si vyhrnula rukáv a na osobním panelu, který jí v tenké kovové vrstvě pokrýval celé předloktí, zapnula projekci. Vyhledala příslušnou složku a vzápětí prostor před nimi vyplnila trojrozměrná vesmírná mapa Matriarchátu s Targem zhruba ve středu. Mapu protínala linka, která mířila pryč od Targu, a ne ledajakým směrem. Jistě, Vanessa mohla letět na jakoukoli z vnějších planet, ale Tamaře intuice napovídala, že ve skutečnosti letí úplně jinak. Kena svého času zajali a vzali do otroctví na poškozené spojenecké lodi, již obsadily matriarchátní jednotky, a Vanessa teď rozhodně směřovala k demilitarizované zóně. Oni oba prchali do Spojenectví.

„Matka Vanessa zradila svou vlast,“ pronesla pomalu a rozvážně Tamara. „Místo aby usilovně a pokorně pracovala na zavedení reformy a zasvětila život práci pro nový Matriarchát, uprchla se svým spojeneckým milencem k nepříteli, kde za život v luxusu a nicnedělání zaplatí největšími tajemstvími Matriarchátu.“

Dita na ni ihned upřela obdivný a rozzářený pohled. Irma na ni hleděla tak trochu nechápavě.

„No tak jí šloha otroka,“ pokrčila rameny. „To je na pokutu, Tamaro, za to jí hlavu nikdo neutrhne. Nemá důvod nikam prchat a někoho zrazovat. Ten otrok stejně bude brzy volný a bude s ním moct být tak jako tak.“

„K Vanesse se dostal návrh zákona o zrušení otroctví, podle nějž sice nová otroctví nemohou vznikat, ale podle přechodných ustanovení se nevztahuje na vlastnické vztahy vzniklé před jeho účinností,“ dodala Tamara. „Jinými slovy Ken nikdy volný nebude.“

„My už máme návrh zákona o zrušení otroctví?“ podivila se Irma. „Myslela jsem, že jsme se dohodly, že budeme dělat co největší obstrukce.“

Ale Dita se už otevřeně usmívala a potvrdila: „Teď jsem si vzpomněla, že právě včera ho moje legislativní rada dokončila.“

Irmin obličej se konečně rozzářil.

„Á, už chápu!“ zvolala. „Ta zrádkyně si zaslouží smrt!“

„Nejen to, reforma si zaslouží revizi,“ dodala Dita, „když ji prosadila vlastizrádkyně.“

„Já a Dita začneme připravovat soudní proces,“ přikývla Tamara, „a ty by ses, Irmo, měla postarat, abychom měly koho soudit.“

Ta žádost ale byla zbytečná. Chytit zrádce prchajícího k demilitarizované zóně byla práce přesně pro Irmu. Tamara ještě nedomluvila a Irma už navazovala spojení s generálkou Vasquezovou a žádala ji o zákrok. Oči jí zářily nadšením.

Tamara se konečně zhluboka napila sikarijského vína, které ji v uplynulých letech naučil pít Ken. Jeho silná chuť jí sklouzla hrdlem snad rovnou do žil. Na mořské hladině vytvořily světélkující řasy nový obrazec, který připomínal kotvu – symbol vítězství a naděje.

„Ještě jsem neprohrála, Vanesso,“ řekla. „Ještě ne.“

Kapitánka Swensonová seděla na lodním můstku a na velké projekci sledovala hranici demilitarizované zóny, která oddělovala Matriarchát a Spojenectví. Jednalo se o široký pruh prostoru, který se obě strany zavázaly nevyužívat a nevstupovat do něj a který chránila myriáda poplašených hlásek.

Matriarchát – věčný nepřítel, s nímž Spojenci už celá staletí balancovali na ostří nože. Šest set dvacet dva planetárních systémů a omezená demokracie, kde je plná svoboda a možnost ovlivňovat politické dění a vývoj společnosti svěřena pouze ženám a muži žijí v podřízeném postavení nebo otroctví. K prvnímu střetu mezi Matriarchátem a Spojenectvím došlo před třemi sty padesáti osmi lety, když výzkumné lodě Ochranných sil pronikly do prostoru ovládaného Matriarchátem a nevědomky vyprovokovaly obrannou agresi. Následovala tříletá válka, která i přes krátké trvání přinesla drastické ztráty na obou válčících stranách. Ty nakonec Matriarchát donutily zasednout k jednacímu stolu a podepsat sérii Latenských dohod, jejichž výsledkem byla úplná izolace obou společenstev.

A uprostřed Matriarchátu se ocitla dvacetiletá Edita Danev, která nemá za úkol nic menšího než hrát roli jedné z nejvýše postavených žen v Matriarchátu – Matky Vanessy, a prosadit zásadní reformu systému, zrušení otroctví a zrovnoprávnění všech vrstev obyvatelstva. Patricie Swensonová pořád ještě nedokázala uvěřit tomu, že to děvče uspělo, ale zprávy Výzvědné složky mluvily jasně. Na posledním zasedání Sboru Matek bylo většinou hlasů zrušeno otroctví a přijat závazek mužům postupně garantovat stejná práva jako ženám. A Edita Danev právě teď směřovala k demilitarizované zóně. Na tuhle zprávu z mise byla Patricie tedy opravdu zvědavá.

„Madam,“ ozval se spojovatel. „Výzvědná složka nás informuje, že Matriarchát právě vydal zatykač na Matku Vanessu.“

„Důvod?“ zeptala se Swensonová.

„Krádež a vlastizrada,“ zněla odpověď. „Podrobnosti neznáme.“

Podrobnosti ale nebyly důležité. Podstatné bylo, že Editu Danev od této chvíle nechránilo vůbec nic a šance, že se dostane k demilitarizované zóně, klesla k nule. Swensonová netušila, co se pokazilo, ale obvinění z vlastizrady znamenalo, že po Editě půjde každá loď v dosahu. Vanessino jméno právě ztratilo svou kouzelnou moc.

„Pošlete poručici Danev nové koordináty místa setkání,“ rozhodla kapitánka a označila místo na hvězdné mapě.

„Madam!“ ozval se okamžitě její zástupce Peter Kipketer. „To je příliš hluboko v Matriarchátu!“

„Máme přece povolení testovat v Matriarchátu maskovací pole,“ připomněla mu. „A já ji v tom nenechám.“

Kipketer ji probodl pohledem a dal pokyn úplně novému stanovišti na můstku, kde už se nad pultem natěšeně skláněl inženýr Joe Harding z Výzkumné složky Ochranných sil, kterého jim jako experta na maskování ochotně zapůjčila Europa.

„Maskovací pole aktivní, stoprocentní účinnost,“ hlásil Joe Harding za chvíli.

„Pokračujte,“ dala Swensonová pokyn pilotovi.

Nakolik tomu jako laik rozuměla, pole kolem lodi imitovalo její pozadí a okolí a znemožňovalo vizuální kontakt. Co se týkalo průzkumu jinými známými způsoby než vizuálně, pole takové pokusy neutralizovalo a okamžitě vytvářelo a odesílalo vlastní odpověď, která se rovnala negativnímu výsledku. Čili pokazit se mohla spousta věcí, stačil malý posun v generovaném pozadí nebo malinko opožděná reakce, a kouzlo neviditelnosti se vytratilo.

„Hláška 101.235.789.429 PPK v dosahu,“ hlásil navigátor.
„Pokračujte.“

Napětí se dalo krájet, ale *Alexandr Veliký* minul hlášku hladce a klidně.

„Spojte se s hláskou a zkontrolujte záznamy o provozu za posledních pět minut,“ požádala Swensonová.

„Kontrola záznamů potvrzuje, že nás hláška nezaznamenala,“ zazněla odpověď. „Vstupujeme do pásma hlásky 101.235.789.430 PPK.“

Zdálo se, že všechno funguje, klouzali kolem strážných hlásek v těsné blízkosti, ale žádná nespustila poplach, ba dokonce ani nezaznamenala žádné těleso ve své blízkosti. Swensonové se ani nechtělo věřit, že by všechno mohlo proběhnout tak hladce, ale prošli skrz hranici demilitarizovaného pásma hlídanou Spojecti, ocitli se na hodinu v pásmu nikoho a hned poté zaznamenali první matriarchátní hlásky. Tvořily pravidelnou síť a vykrývaly celý prostor tak, aby mezi nimi bez upozornění neprošla ani myš.

„Maskovací pole?“ ujistila se Swensonová.

„Plně funkční a drží,“ ujistil ji Harding.

A pak už za všeobecného úžasu *Alexandr Veliký* pronikl za hranice Matriarchátu a namířil si to přímo do jeho středu.

*

Na místo setkání s poručicí Editou Danev dorazili s předstihem. Z monitoringu matriarchátního vysílání věděli, že Edita zatím bezpečně uniká pronásledovatelům, ale síť kolem ní se pomalu stahovala. Patricie Swensonová si stále naléhavěji uvědomovala, že to bude těsné i s jejich pomocí, ale znovu měnit místo setkání se neodvážila. A pak v 7.37 lodního času se v maskovacím poli začaly objevovat nahodilé fluktuace.

Inženýru Hardingovi se ho na chvíli podařilo stabilizovat, ale brzy se zase rozkolísalo. Jeho účinnost postupně klesala a bylo jasné, že pokud ho nevypnou a neprovedou novou konfiguraci, během několika hodin o něj přijdou úplně. Neměli na vybranou, i když vypnutí pole znamenalo zůstat uprostřed Matriarchátu mnoho hodin obnažení.

„Bylo to příliš krásné na to, aby to byla pravda,“ povzdechla si Swensonová a vydala rozkaz. „Kurz 22.1–45.4–54.2.“

„Kapitánko,“ ozval se okamžitě navigátor. „Zadaný kurz protíná těžařský systém.“

Obrazovka jim nabídla pohled na převalující se kusy horniny, místy pospojované části starých strojů. Mohutný prstenec obrovských skalisek chaoticky rotoval na oběžné dráze malé neobydlené planety, balvany se srážely a zase se od sebe vzdalovaly jako obrovská Skylla a Charybda. Uhneš vpravo a vlevo past sklapne. Povyskočíš a rozraziš si hlavu, skloníš se a seshora tě to rozdrtí. Skrz prstenec by snažil dostat jen blázen. Do jeho blízkosti jen dobrodruh.

„Zbytky těžařského systému,“ opravila ho Swensonová. „Po vytěžení užitečných surovin zůstala jen hlušina a zařízení, které se nedalo odvézt a které bylo podle směrnice Sboru Matek zničeno. Oblast je vyhlášena za nebezpečnou, je ohraničena varovnými bójemi a vstup do ní je povolen pouze na vlastní nebezpečí.“

„Věděla jste to?“ vydechl užasle první důstojník, zatímco loď vyrazila vpřed v zadaném kurzu.

„Přece jste si nemyslel, že jsem místo setkání s poručicí Dánev vybrala náhodně, pane Kipketere,“ usmála se Swensonová mile. „Zbytky těžařského systému jsou přesně ta lokalita, které se každá rozumná loď vyhýbá jako čert kříži. Tam máme velkou šanci zůstat nezpovězovaní i bez maskovacího pole.“

„Kapitánko, dovoluji mi připomenout, že tu je dobrý důvod

pro to, aby se tomu místu každá rozumná loď vyhnula. Požadavky na manévrování v takových podmínkách budou enormní a naše automatické systémy to zcela jistě nezvládnou,“ upozornil Kipketer.

„Nepůjdeme přece dovnitř, pane Kipketere,“ odpověděla klidně Swensonová. „Stačí držet se co nejblíží a hlídat okolí. Jde jen o to mít po ruce skryš, kdyby se náhodou na dohled objevila nějaká matriarchátní hlídka nebo civilní loď. Ale myslím, že varovné bóje se postarají o to, aby se to nestalo.“

Maskovací pole jen tak tak vydrželo k první bóji, a když proklouzli za ni a loď vyrovnala kurz ve vzdálenosti několika kilometrů nad prstencem, inženýr Harding jej radši vypnul a začal s konfigurací. Všude kolem panovalo ticho a klid. Senzory občas na hranici dosahu zaznamenaly nějakou tu matriarchátní loď, ale jak Patricie správně předpokládala, plavidla neměla žádný důvod vést trasu kolem opuštěného těžařského systému, který byl na všech mapách označený výstrahou. Harding je uklidňoval, že oprava maskování probíhá hladce a bez potíží ji stihnou dokončit do šesti hodin. Když se nadto v očekávaný čas na místě setkání objevila malá luxusní soukromá jachta a lodní duchovní Zita Geroni potvrdila, že na její palubě se nachází poručice Danev, spadl Patricii Swensonové i poslední kámen ze srdce. Danev to zvládla a bezpečně se dostala na místo setkání.

K jejímu překvapení ale jachta jen trochu zpomalila a vzápětí už zase na plný pohon vyrazila vpřed.

„Co se děje, Zito?“ obrátila se kapitánka na lodní duchovní.

„Je to určitě Edita Danev,“ potvrdila jí znovu lodní duchovní, „ale je od nás příliš daleko. Z jejích myšlenek nedokážu zachytit vůbec nic. Z pocitů vnímám jen strach. Zcela jistě je v časové tísní.“

Kapitánka se obrátila na Hardinga: „Jak to vypadá?“

„Konfigurace je hotová z osmdesáti procent,“ odpověděl.
„Pole bude funkční asi za dvě hodiny.“

Kapitánka krátce pokývla hlavou a vypnula přenos. Jachta zrychlovala a vzdalovala se z dosahu. Edita Danev sice dorazila na místo setkání, ale z nějakého důvodu se rozhodla na ně nečekat. Jak řekla Geroni, byla v časové tísní. S tím Patricie nepočítala.

„Volejte jí,“ rozhodla se.

„Kapitánko, pokud porušíme komunikační ticho, budeme čelit potížím,“ upozornil ji Kipketer.

„Jsem si toho vědoma, pane Kipketere, i tak jí volejte.“

Za chvíli se můstkem v odpověď rozezněl mladý ženský hlas.

„Edita Danev *Alexandru Velikému*. Kód 222. Opakuji, kód 222, člověk v ohrožení.“

„Pošlete jí koordináty,“ rozhodla kapitánka.

„Madam...“ znovu protestoval Kipketer.

„Možná za ní nemůžeme, pane Kipketere,“ utnula jeho námitky Swensonová, „ale já své lidi neopouštím.“

Kapitola II.

Zita Geroni, lodní duchovní na *Alexandru Velikém*, stála v hangáru a sledovala, jak do kotvicích zámků spojenecké lodi dosedá matriarchátní jachta. Byl to neuvěřitelný pohled sám o sobě, ale loďka navíc měla elegantní kapkovitý tvar a působila luxusním dojmem. Zita současně ani na vteřinu nepouštěla ze zřetele mysl pilotky, Edity Danev. Její strach trochu povolil, když se soustředila na řízení lodi, a také ho umenšila naděje, ale přetrvával. Editiny myšlenky se striktně upínaly jen k manévrování a ovládacím prvkům a Zita si byla stále víc jistá, že v ohrožení je někdo jiný a Editin strach je obavou o někoho druhého.

Konečně se otevřel průlez a z něj vystoupila poručice Edita Danev s dlouhými vlasy svázanými v copu. Vypadala ztrhaně a sotva se držela na nohách. Na sobě měla ušpiněné bílé tričko a pracovní kalhoty a rukou horečně postrkovala antigravitační nosítka, na kterých ležel mladý muž se světlými vlasy. Jeho pokožka měla sinalou barvu a dýchal mělce a přerývaně. Tváře se mu propadly a lícní kosti zřetelně vystupovaly. Kolem očí tmavly stíny z nedostatku tekutin, únavy a vyčerpání. Rty měl

suché, až mu popraskaly. Kolem pasu pevně utažený obvaz, který prosakoval krví a hnisem, a na krku tenký kovový proužek, označující matriarchátního otroka.

Zita Geroni se pokusila zachytit jeho myšlenky, ale muž se nacházel v hlubokém bezvědomí. Jeho mysl byla jako černé hladké plátno, jako bezedná prázdná díra. Geroni tohle už párkrát viděla a nedávala mu žádnou naději. Možná mu ještě bilo srdce, ale už patřil smrti. Odpoutala se od něj a přenesla pozornost na lodního lékaře Daniela Daye, který vedle ní stál připravený i s lékařským týmem, aby mu tu neblahou zprávu sdělila, když v tu chvíli do ní nečekaně udeřila emoční vlna.

Přiřítlo se to ze všech stran – nadšení, nevíra, touha, radost, vzrušení a mrazivý strach. Směřovalo to k ní od každého, kdo byl v hangáru přítomen, ale nejsilněji právě od lékaře. A všechny ty emoce se upínaly ke zraněnému. Zita se pod tím náporům zapotácela a rychle vztyčovala emoční bariéry.

„Danieli?“ oslovila lékaře, když se jí trochu ulevilo.

Lékař byl skoro v šoku. Emoce, které z něj cítila, se mu jasně odrážely i ve tváři. Na zraněného zíral, jako by uviděl ducha.

„Doktore!“ naléhala Edita Danev.

„Co se mu stalo?“ opanoval se Day dřív, než Zita stihla skrze rozbouřené pocity zachytit nějakou myšlenku, která by jeho reakci vysvětlila.

„Při útěku z Targu. Nástřelné klíny do boku a do břicha,“ informovala ho Edita a sledovala neklidně přenosný sken v lékařově ruce. „Ošetřila jsem ho, jak to šlo, ale vybavení jachty s tímhle nepočítá. Zastavila jsem krvácení a dala mu všechno, co jsem našla na infekci, ale nepomohlo to. Je v bezvědomí už víc než třicet hodin.“

Day odložil sken, opatrně odkryl špinavé obvazy a sykl, když uviděl stav zranění. Pak se hned spojil s lodní nemocnicí.

„Připravte operační sál,“ přikázal.

„Znáš ho?“ zastavila ho Zita.

„Ano,“ přikývl.

„Je důvod k obavám?“ chtěla vědět.

„Zachráním ho,“ sdělil jí sebejistě.

„Nemám na mysli jeho,“ vysvětlila Zita. „Ptám se, jestli je důvod k obavám o loď?“

„Kvůli otrokovi na pokraji smrti?“ opáčil.

„Danieli!“ přitlačila na telepatické úrovni. „Je důvod k obavám?“

„Spíš k oslavě,“ zněla odpověď a víc z něj nedostala, protože jeho mysl se už plně soustředila na chystaný operační zákrok, ale všude kolem ní kypěly extatické pocity, které burcovaly všechny její instinkty.

*

„Vyhlaste poplach třetího stupně. Loď v ohrožení.“

Patricie Swensonová se v kapitánském křesle posadila rovně a upírala zrak na blížící se matriarchátní bitevník.

„Stále volají,“ informoval ji spojovací důstojník.

„Ignorujte to.“

„Zaměřují zbraně,“ sdělil poručík u senzorů.

Nebylo nejmenších pochyb o tom, že jejich volání a Editinu odpověď zachytila i hlídka v sektoru, přesně jak se obával první důstojník Kipketer. Spojenecké kódy Matriarchát sice nedokázal rozluštit, ale stačilo to vzbudit pozornost. Naštěstí hlídka dorazila příliš pozdě na to, aby zjistila, že se spojeneckou vesmírnou lodí byla ve skutečnosti v kontaktu soukromá jachta Matky Vanessy, ale to bylo tak jediné štěstí, které *Alexandr Veliký* měl. Matriarchátní loď ho převyšovala rychlostí, výkonem i účinností zbraní. Postavil by se jí jedině blázen.

„Kadetka Clara Dewaerová ať se okamžitě hlásí na můstku,“ vydala Swensonová další rozkaz.

Peter Kipketer zaťal zuby, ale nahlas neřekl nic. Oba si dobře uvědomovali, že jejich nejlepší šancí je teď schovat se, a pokud to měli přežít, museli vypnout automatiku a předat řízení školenému pilotovi. Jenže dostatečně rychlými reflexy a dostatečnou citlivostí k ručnímu řízení lodi disponovali jen opravdu mladí lidé a jen po velmi omezenou dobu. Žádný kapitán nesvěřoval svou loď rád kadetovi, ale situacím, kdy to bylo třeba, se nedalo vyhnout, a proto každá loď nějakého takového kadeta měla na palubě. A Clara Dewaerová měla na rozdíl od svého bratra Darrena nejen rychlé reflexy a výbornou intuici, ale byla i chytrá a všeobecně schopná.

„Pane Grahame, připravte ruční řízení,“ požádala Swensonová.

Za jejími zády se otevřely dveře výtahu a na můstek vběhla sotva dvacetiletá žena. Měla černé, nakrátko ostříhané vlasy a světlou pleť a byla štíhlá a šlachovitá. John Graham zatím odklopil pilotní pult, který běžně používal, a pod ním se vynořila gelová kostka bez jakýchkoli ovladačů a senzorický štít. Clara dosedla do křesla. Štít těsně přilnul k jejím očím a uším a rozvinul před ní virtuální systém, v němž mohla pouhým dotykem řídit loď jako vlastní tělo.

„Připravena,“ oznámila a vložila obě ruce do gelu.

„Přechod na ruční řízení – teď,“ zavelela Swensonová. „Schovejte nás, kadetko.“

Před dvaceti lety Patricie také mohla ručně pilotovat loď, takže si uměla představit, co teď kadetka cítí. Její tělo se nestalo lodí, což si mnoho těch, kteří s tím neměli přímou zkušenost, myslelo, ale získala nad ní absolutní kontrolu, asi jako by se *Alexandr Veliký* stal maketou, s níž si hraje děčko. Její oči a uši se propojily se senzory a manévrování lodi převzala tak

dokonale, že mezi pohybem jejích prstů a odezvou lodi nebyla v podstatě žádná prodleva.

Pohyblivá stěna hlušiny v těžařském systému se prudce přiblížila, *Alexandr Veliký* minul tři varovné bóje, které je úpěnlivě nabádaly, aby si to rozmysleli, a pak najednou to kamení bylo všude kolem. Cestu za nimi uzavřely hory skály a kovu. Balvany se s třeskotem srážely nad nimi i pod nimi, otevíraly se před nimi koridory, ve kterých vzápětí scvakly čelisti. Každý pohyb byl nepředvídatelný, ale loď se pohybovala plynule a ladně. Kličkovala, jako by si Clara Dewaerová s obrovskými skalami hrála na babu, jako by dokázala přesně odhadnout, jaké síly kolem působí a jaká je přesná trajektorie překážek okolo.

„Pronásledují nás?“ zeptala se v napjatém tichu Swensonová.

„Ne,“ zněla odpověď, „ale to ani nemusejí. Dozví se to, až se vynoříme, stačí jim sledovat systém varovných bójí. Jakmile se k nějaké přiblížíme, aktivuje se a navede je přímo k nám.“

„Tak to máme štěstí, že brzy budeme mít zpět náš plášť neviditelnosti,“ poznamenala Swensonová. „Pane Hardingu, jak to vypadá?“

„Jsme na devadesáti procentech, madam,“ odpověděl. „Za hodinu bude pole funkční.“

I tak to byla dlouhá hodina. Nikdo nevěděl tak dobře jako Swensonová, že hodina je na hranici možností každého lidského pilota. Pak už se o slovo začínala hlásit únava a přicházely chyby. Teprve ve chvíli, kdy je znovu skryl maskovací štít a vynořili se z těžebního prstence, uvěřila, že z toho opravdu vyvázli.

*

Ennalis, metropole Matriarchátu, čítal patnáct milionů obyvatel a stejně jako všechna matriarchátní města se nacházel hluboko pod povrchem. Z výšky jeho existenci prozrazovaly jen rozsáhlé parky, lesoparky a rekreační zóny, doplněné sportovišti, divadly pod širým nebem, kempingovými místy a okrasnými vodními plochami. Lidé ve Spojenectví nechápali, jak mohou v Matriarchátu přežívat zavrtání pod zemí, bez čerstvého vzduchu a otevřeného výhledu, a Matriarchát zase nerozuměl tomu, že Spojenci mohou připustit, aby příroda masivně ustupovala budovám, dálnicím, kanalizaci nebo výrobním halám. Nehledě na to, že pod zemí byly matriarchátní domovy, průmysl, obchody i úřady chráněny před vlivy počasí a ročních změn a velkoplošné projekce dokázaly zdařile simulovat jakýkoli výhled.

Tamara stála ve vládní kanceláři Matky Dity a právě jedním takovým výhledem se kochala. Projekce ji přesvědčovala, že oknem hledí na bílou pláž a modré moře, nad nímž se sklánějí svěže zelené palmy, jen vyběhnout bosa v plavkách na slunce. Tamara by si takový kýč nikdy nevybrala, ostatně neviděla žádný smysl v předstírání, že se nachází někde jinde, než ve skutečnosti je, ale k Dítě se tahle idylka hodila a tak nějak doplňovala její osobnost zakládající si na vzhledu.

„Předjednala jsem to s předsedkyní Ústavního soudu,“ říkala právě Dita. „Od začátku jsou proti takhle zásadní novele Ústavy, takže Vanessino obvinění z vlastizrady vítá jako cestu, jak následně ústavně napadnout proceduru přijetí reformy ve Sboru Matek. Žaloba už je taky hotová, stačí jen zatknout Vanessu a můžeme se do toho pustit.“

„Od Army zatím žádné zprávy?“ ujistila se Tamara.

„Moc to nechápu,“ přikývla Dita. „Copak je to tak složité zastavit soukromou neozbrojenou jachtu, která se navíc při průletu prostorem všem hlídkám identifikuje kódy kmene Vanessa?“

Tamaře to taky dělalo starosti. Vanessino zatčení měla být ta jednodušší část jejich plánu. Jak řekla Dita, Vanessa si při své cestě sjednávala hladký průlet jednotlivými správními obvody za pomoci vlastního jména, takže když na ni vydaly zatykač, měly velmi dobrou představu, kde se právě nachází. Byla by čekala, že ji zatknou do dvaceti čtyř hodin. Teď už to byly skoro tři dny a pořád nic.

„Volej Matku Irmu,“ požádala spojovací systém.

Netrvalo to dlouho a místo bílé pláže hleděla na Irmu v mariarchátní generálské uniformě na palubě vesmírné lodi.

„Nejsi na Targu?“ překvapilo to Tamaru.

„Trvá to dlouho, radši to prověřím na místě,“ zavrčela Irma.

„Ještě ji nemáte?“ zeptala se otráveně Dita.

Tamara dobře věděla, z čeho její rozladění pramení. Dita byla i přes velké lpění na povrchní kráse velmi schopná a doslova nenáviděla, když musela pracovat v týmu a spoléhat se na to, že druzí také odvedou svůj díl práce.

„Vanessa zmizela beze stopy,“ odvětila Irma. „Poslední kontakt s její jachtou měly hlídky zde a pak už se neozvala.“

Na mapě za Irmou se objevil bod v systému Zakkary, kde také končila rudě vyznačená Vanessina stopa z Targu.

„Moji lidé vycházeli z předpokladu, že se dozvěděla o vydání zatykače, schválně dodržuje komunikační ticho a dál směřuje k demilitarizované zóně, jenže to už by ji dávno musely zachytit hlásky,“ pokračovala Irma. „Těm se nemá jak vyhnout, když se chce dostat na druhou stranu. Jsou si proto poměrně jistí, že přes zónu zatím neprošla. Teď uvažují o tom, že se někde schovává, než se to přežene. Jestli to tak je, je jen otázkou času, než zase vyleze a najdou ji, ale chci na to dohlédnout osobně.“

Tamaře se to moc nelíbilo, bylo třeba jednat co nejdřív, ale nedalo se zřejmě nic dělat. Možná byla chyba začít pracovat

s veřejným míněním hned, vydat na Vanessu zatykač a tím ji varovat, ale to už se nedalo vzít zpět.

„Je tu ještě jedna věc,“ promluvila znovu Irma nejistě. „Zmiňuju to jen pro úplnost, protože to nejspíš bude chybné pozorování, ale bitevník *Rondell* ohlásil, že zhruba tři světelné roky od Zakkary měl vizuální kontakt se spojeneckou lodí.“

„Tři světelné roky od Zakkary?“ opakovala udiveně Tamara. To bylo příliš daleko od demilitarizované zóny. Žádná spojenecká loď nemohla nepozorovaně proniknout tak hluboko do Matriarchátu.

„Kolik toho vypily?“ vyjádřila stejnou myšlenku trochu ostřeji Dita.

„Proto říkám, že půjde nejspíš o chybu v pozorování, a to tím spíš, že ta spojenecká loď se jim údajně snažila ztratit v opuštěném těžebním systému, ze kterého už nevylétla,“ souhlasila Irma.

„Kde přesně je ten těžební systém?“ zeptala se Tamara a chloupky na rukou se jí zježily.

Na mapě za Irmou zaplanul další bod. Pokud Vanessa směřovala od Zakkary k demilitarizované zóně přímo, ležel úplně mimo její trasu, ale nikde nebylo psáno, že Vanessa trasu nezměnila. Spojenecká loď hluboko v Matriarchátu a Matka Vanessa nedaleko. Ta souvislost se tak nabízela, až se tomu nechtělo věřit. Místo setkání. A pak jí v paměti zacinkal dávno zapomenutý údaj.

„Podařilo se jim tu loď identifikovat?“

„Ignorovali snahu o kontakt, ale typově šlo o loď třídy Panter,“ sdělila jí Irma. „Těch Spojenci ve výzbroji už moc nemají.“

„Porovnej třídu Panter se seznamem experimentálních lodí zapsaných na Europě,“ požádala Tamara.

„*Romulus* končí za tři týdny, *Achilles* za půl roku a *Alexandr*

Veliký byl zapsán na seznam asi před měsícem,“ sdělila jí Irma vzápětí.

„Ty myslíš...“ I Dita teď už vypadala zaraženě.

„Ta loď tam byla,“ řekla Tamara. „Setkala se s Vanessou a vzala ji i její jachtu na palubu. Proto je nemůžeme najít.“

„Jestli je to pravda, tak je dávno po nich,“ mínila Irma.

Tamara se na ni zamračila: „Proč by mělo být po nich?“

„Těžební systémy jsou nebezpečné, manévrování v poli trosek a hlušiny není dlouhodobě možné, a to ani pro spojenecké piloty. I nejšikovnější z nich by to zvládli maximálně šedesát, možná sedmdesát minut,“ odpověděla Irma. „Ta loď se z prstence nikdy nevynořila, to znamená, že podlehl kolizi.“

„Ne, Irmo,“ zavrčela Tamara. „To neznamená, že podlehl kolizi. Znamená to jen to, že stejně jako se nepozorovaně dostali skrz demilitarizovanou zónu až k Zakkaře, dostali se i z prstence těžebního systému a vrátili se zpět. Znamená to, že Spojenci mají k dispozici novou technologii, která jim umožňuje být neviditelní. Znamená to, že Matriarchát má velký problém. Musíme svolat bezpečnostní radu.“

„A možná je to planý poplach,“ namítla Irma. „Nemáme žádné důkazy. Nejprve to musíme potvrdit.“

„Dobrá, proveď to,“ souhlasila Tamara, ale když Irma ukončila hovor, vyměnila si pohled s Ditou.

Tě nemusela nic vysvětlovat. Jistě, odpověď na otázku, zda a jak Spojenci dokážou něco takového, byla důležitá, ale byla tu ještě jedna otázka, kterou bylo nutné zodpovědět mnohem naléhavěji. Proč? Proč riskovali prozrazení převratné technologie v samém srdci Matriarchátu právě teď? Aby se setkali s Matkou Vanessou? A kde je vlastně Matka Vanessa?

„Bylo to všechno domluvené předem?“ vyslovila jejich společné podezření Dita. „Byla reforma od začátku řízená ze Spojenectví?“

Nad takovou drzostí se Tamaře tajil dech a nad tou odvahou žasla. Již celá léta mezi Matriarchátem a Spojenci narůstalo napětí a schylovalo se k dalšímu ozbrojenému konfliktu, ale reforma jej účinně odvrátila a zaměstnala Matriarchát na domácí půdě. Nehledě na to, že jej z hlediska uspořádání společnosti a mravních východisek ke Spojencům o kousek přiblížila. Nechtělo se tomu věřit, ale byli to Spojenci, kdo z nedávného hlasování Sboru Matek vytěžil nejvíc.

„Pokud ano, všechno se tím mění,“ řekla Tamara. „Musíme si ale být jisté, Dito, než uděláme další krok, úplně a dokonale.“

Kapitola III.

*Měla jsem nařídít karanténu, proklínala se Zita Geroni ve vý-
tahové kabině cestou do lodní nemocnice. Každého, kdo v tom
hangáru byl, jsem měla zavřít a nedovolit, aby informace o pří-
tomnosti uprchlého otroka na palubě prosákly ven.*

Bylo přízračné, že se na lodi vůbec nemluvílo o skvělém úspěchu Editiny mise a zázračném úniku *Alexandra Velikého* z bezvýchodné situace, ale jen a jen o metamorfech, přesněji o metamorfujících osobnostech, a to navzdory tomu, že metamorfové podle pověstí vlastně vůbec neuměli měnit zevnějšek, ale dokázali měnit pouze osobnost. Jenže právě díky tomu byli symbolem pro dokonalý milostný vztah a osudovou lásku a v legendách vždycky vystupovali v roli nedostižného ideálu nebo sexuálního symbolu. A teď jednoho takového údajně měli živého přímo na palubě. A nejhorší na tom všem bylo, že dvě třetiny posádky otroka, kterého Edita Danev zachránila, znaly a kapitánka s ním evidentně před lety měla bouřlivý poměr. Nebylo podstatné, jestli otrok z Matriarchátu, který Editě Danev pomohl na její misi, skutečně byl metamorf, bohatě stačilo, že o tom přesvědčil své okolí.

Geroni vystoupila z kabiny výtahu a zamířila k lékařově pracovně.

„Nemocnice není výkladní skříň,“ podotkl Daniel Day nenaloženě, když ji uviděl. „Jako by nestačily davy, které odtud musím odhánět. Nech Kena na pokoji, Zito, vážně ho zranili. Je zázrak, že to přežil, a teď potřebuje klid.“

„Kapitánka už tu byla?“ nedala se Geroni a telepatie by na ni zakřičela kladnou odpověď, i kdyby ji nedokázala jasně vyčíst z lékařova výrazu. „Jako lodní duchovní mám právo vědět, co se na lodi děje, zvláště když se to týká kapitánky.“

„Tak jdi dovnitř,“ povolil Day. „Na dvě minuty. Stejně spí.“

Neznámý muž ležel klidně na lůžku a vypadal o poznání lépe, než když ho poprvé spatřila v lodním hangáru. Zita už věděla, že je mu dvacet šest let, ale vypadal o hodně mladší. Ten dojem ještě umocňovala jemná světlá pleť a čisté rysy. Dlouhou štíhlou šíjí zdobil úzký stříbrný kovový kroužek, který by si mohla splést s decentním šperkem, kdyby za sebou neměla důkladné školení o matriarchátních praktikách. Tmavě plavé vlasy spletené do silného copu přepadávaly přes okraj lůžka a dosahovaly až na zem. Geroni se pokusila použít telepatii, ale znovu narazila jenom na černou hlubinu. Vzápětí už ji Daniel Day nekompromisně vyhazoval ven.

„Kdy nabude vědomí?“ zeptala se Zita. „Chci s ním mluvit.“

„Taky trochu záleží na tom, jestli on bude chtít mluvit s tebou,“ mínil lékař. „Nepatří k posádce, a pokud vím, není ani občanem Spojenectví. Ale budu mu tvoji žádost tlumočit.“

„Díky,“ poděkovala Zita chladně.

„Přesně tím tónem, kterým byla předložena mně,“ dodal lékař.

Zita, která už byla na odchodu, se znovu vrátila a posadila se k jeho stolu.

„Dobře,“ připustila svou chybu. „Snad to trochu přeháním,

ale omlouvají mě obavy. Ty odsud sotva vycházíš, ale měl bys vidět, co se děje na lodi. Potřebuju se připravit, protože z toho může vzejít cokoli.“

Daniel Day ji vzal na milost. S povzdechem si svlékl pracovní plášť a přitáhl si židli k ní.

„To je možné, Zito,“ promluvil. „Ale Ken si sotva zaslouží hrubé chování. Uvědom si, čím si asi prošel v Matriarchátu.“

„Tomu rozumím,“ přikývla Geroni. „Problém je v tom, že se o něm povídá, že by mohl mít metamorfující osobnost, takže posádka šílí jako třída patnáctiletých holek, které všechny ztratily hlavu pro jednoho kluka.“

„Že se to o něm povídá?“ opakoval udiveně Day.

„K tobě se to snad ještě nedoneslo?“ nechápala.

„Zito,“ oslovil ji naléhavě Day. „Jednu věc by sis měla ujasnit hned ze začátku. Ken je metamorf. O tom není nejmenších pochyb.“

„Ale...“ namítla Geroni, jenže Day ji nenechal ani dokončit větu.

„Znám ho. Jsme velmi dobří přátelé. A jsem jeho lékař. Je metamorf a potíže s posádkou klidně můžeš nechat na něm. Ví, co má dělat. Umí svoje schopnosti dobře používat. Zvládne to líp, než kdyby ses do toho pletla.“

„Jestli je opravdu metamorf, tím spíš s ním musím mluvit,“ trvala na svém Zita a snažila se lékařovo sebejisté prohlášení nějak strávit.

„Řeknu mu to,“ slíbil Day už mírněji a dodal: „Proč raději nezajdeš za kapitánkou? Myslím, že ta tvoji pomoc teď opravdu potřebuje.“

Zita na něj překvapeně pohlédla. Tolik se soustředila na emocionální bouři, kterou metamorf vyvolal v posádce, že úplně pominula, co při tom vyšlo najevo. Nejintenzivnější vztah

s metamorfem měla právě Swensonová. Ta Swensonová, která si to všechno po celá léta nechávala pro sebe. Proč?

„Pro Pat to nebylo zrovna jednoduché, když Ken odešel,“ přikývl Zitiným nevysloveným obavám Day. „A jeho návrat bude ještě složitější.“

*

Edita Danev seděla u pracovního stolu ve své kajutě a lámala si hlavu nad zprávou z mise, kterou jí kapitánka vrátila k dopracování s důraznou výtkou, že je málo podrobná, a s rozkazem doplnit ji a znovu předložit do osmačtyřiceti hodin. Patricie Swensonová jí dala jen jeden den na to, aby se vyspala a nabrala trochu sil, a už ji povolala do plné služby. To Editě přece jen přišlo trochu nespravedlivé. Zvláště když deník z mise pečlivě vedla podle směrnic Výzvědné složky od okamžiku, kdy se v roli Matky Vanessy po její smrti nalodila na soukromou Vanessinu jachtu a v doprovodu její lékařky Hae Jin přes Sika-rijský svaz vyrazila do Matriarchátu, až do chvíle, kdy stejná jachta po několika měsících dosedla do parkovacích zámků v hangáru *Alexandra Velikého*.

S povzdechem v obsáhlém, skoro tisícistránkovém dokumentu nalistovala na první místo s výtkou.

„Čas mise: 45/20,“ četla po sobě záznam z večera čtyřicátého pátého dne od začátku mise. „Na večírku pořádaném Matkou Olivíí protireformní klikou došlo k setkání s matriarchátním otrokem Kenem, jehož cílem bylo odhalit moje krytí. Po příslibu azylu ve Spojenectví planet získána jeho mlčenlivost.“

Nebylo k tomu moc co dodat, shrnovalo to podstatu věci – genetické vzorky, které protireformní klice podstrčila Hae Jin, podezření úplně nerozptýlily, asi proto, že Matka Tamarra osobně Vanesse podala jed. A tak Matka Olivie uspořádala

večírek, aby ji přiměla se na veřejnosti setkat s Vanessiným oblíbeným harémovým otrokem. Předpokládaly, že Ken záměnu Vanessy za dvojnici pozná, což se také stalo, ale naštěstí měl svou hlavu a budoucnost ve Spojenectví mu připadala přitažlivější než doživotní otroctví v Matriarchátu.

Edita si otevřela kapitánčiny poznámky – jak přesně jste se setkali, co jste si řekli, kolik času jste spolu strávili, co měl na sobě, jaký byl váš první dojem...

Edita si povzdechla. *První dojem. První slova.*

Ozve se cizí hlas a zavolá na ni Vanessiným jménem. Ten hlas je trochu zastřený, ale přitom příjemný, až se zachvěje. Ale jeho tvář, to je teprve skutečný problém. Nevinnost a hřích se v ní proplétají tak, že může být vším, na co jen pomyslí. Zachrání ji pohled na šiji ozdobenou úzkým kovovým proužkem. „Jak se opovažuješ mě oslovit?!“ vyjede na něj. On se zarazí a pátravě ji pozoruje zvláštním pohledem – chladným, a přesto plným proměnlivých emocí, které spočívají ukryté kdesi v hloubce. Jeho tvář je klidná jako hladina jezera za bezvětrí, jejíž neporušenou krásu může každou chvíli narušit bouře pocitů. Edita čeká, že se omluví a odejde, ale on místo toho vysloví ta tři osudová slova: „Ty nejsi Vanessa.“

To tedy byl nějaký první dojem, pomyslela si Edita, zvlášť když Výzvědná složka měla za to, že tenhle muž je již několik let mrtev. Začala záznam v deníku upravovat, i když vnitřně cítila, že to celé je tak nějak za hranou. Jenže sotva napsala pár vět, paměť jí předhodila i druhý dojem a druhé setkání, k němuž došlo sotva hodinu po tom prvním.

Hudba pomalu hraje, klidně a podmanivě, plyne s lenivostí širokého říčního toku. Otevírají se dveře a on vstupuje. Světlé vlasy má pevně spoutané do těžkého uzlu v týlu a obličej nese stopy líčení tak žádoucího u mužů v Matriarchátu. Strohé a obyčejné oblečení vyměnil za modré šaty zdobené lesklou

výšivkou a šperky. Košile těsně přiléhá k tělu a je zhotovená z průsvitného materiálu. Dlouhá úzká zavinovací sukně je prostřižená tak, aby mu nebránila ve volnosti pohybu, při každém kroku odhaluje nohu až do výše stehna. Je bos. Pohybuje se s jistotou a ladností, ale tak přirozeně, že si Edita teprve po chvíli uvědomuje, že vlastně tančí. V každém gestu, v každém kroku, v každém pohybu, v každém letmém pohledu zpod dlouhých řas je moře žáru, oceán vášně, touha bez hranic a emoce spalující bolestivou silou. Nachází se v něm nekonečný příslib a oheň života. Něco živoucího a silného uvnitř něj doplňuje jeho zevnějšek tak, že ji náhlá touha nutí naklánět se dopředu, aby jí neunikla ani sekunda.

Edita přestala psát. Ani v nejmenším se jí nechtělo popisovat dopodrobna dojmy, které si odnášela z každého jednoho setkání s Kenem. Když se ohlížela zpět, vůbec nechápala, jak to mohla nevidět, přestože intenzita jeho bytosti ji oslňovala od první chvíle. Jak mohla přehlédnout, že on přece vůbec není člověk? Nedalo se říct, že by stál nad a mimo dění, bylo to právě naopak, vždycky stál v samotném jeho středu, planul v centru jako malé slunce a všechno se kolem něj točilo. A teď byl na *Alexandru Velikém* a všechnu pozornost zase stahoval k sobě, jenže co bylo přijatelné v Matriarchátu, bylo nepřístojné na lodi Vesmírné složky. Ta měla jen jedno slunce, a metamorf to nebyl. Edita konečně pochopila, proč jí kapitánčin rozkaz připadá tak nepatřičný.

Prošla si všechny kapitánčiny poznámky ke své zprávě a bylo to právě tak, jak se obávala. Každý záznam, který nezahrnoval metamorfa, byl dostačující a každý, který se ho nějakým způsobem týkal, vyžadoval podrobnosti. Jako by záleželo jenom na Kenovi, jako by kapitánka viděla jen jeho.

Edita chvíli váhala, ale pak si přece jen vyžádala spojení s lodní duchovní.

„Edito, co potřebuješ?“ odpověděla jí Zita Geroni v podstatě okamžitě.

„Duchovní,“ pozdravila ji. „Víte, dostala jsem od kapitánky rozkaz a vážně to není tak, že bych ho nechtěla splnit, jen si myslím, že byste o tom měla vědět.“

„Týká se metamorfa?“ trefila Zita Geroni hřebíček přímo na hlavičku a Edita si pomyslela, že věru není lodní duchovní nadarmo, a hodně se jí ulevilo.

„Víte o tom?“

„Řeším to,“ přikývla Geroni. „Tak o co přesně jde?“

„Vlastně o nic zásadního,“ odpověděla Edita. „Jen mám doplnit zprávu z mise a kapitánčiny dotazy... prostě se mi zdají osobní.“

„Rozumím, pošli mi to,“ přikývla Geroni a Edita jí zprávu poslala.

Pak v tichu svého pokoje přemítala, jestli udělala dobře. Jenže se pořád nemohla zbavit té strašlivé myšlenky, která jí vrtala hlavou od okamžiku, kdy jí při útěku z Targu konečně došlo, že to Ken přesvědčil Matku Vanessu k reformě systému, to Kenovo zmizení pohnulo druhé k činům a jeho návrat předurčil vítězství ve hře. Ať na to nahlížela, jak chtěla, metamorf byl nepochybně přítomný v každém rozhodném bodě dění. Za reformou Matriarchátu stál jako stín on, a ne Vanessa nebo Spojenci. A ruku v ruce s tím šla zneklidňující otázka. Pokud zvládl sám a bez podpory pohnout základy Matriarchátu, co dalšího by ještě mohl dokázat?

*

Vybavení pracovny kapitánky Swensonové odpovídalo standardu Ochraných sil – vysoce funkční a esteticky přijatelné, aniž by zároveň bylo výstřední. Diskusní koutek pro porady

o více lidech tvořilo šest křesel a plánovací stůl. Na druhé straně u zdi měla kapitánka svůj vlastní pracovní kout vybavený přístupovými kanály s nejvyšší prioritou pro kontakt s celou lodí. Fakticky nemusela velet z můstku. Když chtěla, mohla loď řídit přímo z tohoto místa. Podlahu pokrýval běžný protiskluzový materiál a zdi halila tmavá zeleň, která na barevné stupnici programu pro kontrolu vybavení místnosti nesla poetické označení „hluboký les“. Zita Geroni nechápala, proč Pat při práci dává přednost takové ponuré a temné barvě, přestože v soukromí preferovala mnohem příjemnější blankytnou modř, ale taková už byla skutečnost a Swensonová sama nejlíp věděla, co jí vyhovuje, když se potřebuje soustředit. Dvě živé araukárie jenom zdůrazňovaly dojem lesního šera.

Kapitánka Zitu Geroni neuvítala nijak nadšeně, ale ta na to nedbala a posadila se do otočného křesla, které stálo před pracovním stolem, a počkala, až Swensonová sklopí desku počítačového terminálu a věnuje jí plnou pozornost.

„Podrobnou zprávu z mise od Edity Danev ještě nemám, jestli jde o tohle, duchovní,“ řekla kapitánka a hned bylo jasné, že jinam než na úroveň velitel a podřízený se nehodlá nechat zatáhnout.

„Ano, jde i o Editinu zprávu,“ přikývla Zita, „ale hlavně si musíme promluvit o posádce, Patricie. A o tobě.“

Kapitánka se zatvářila, jako by ji bolely zuby, ale kývla: „Tak povídej, ale ať to netrvá dlouho. Co se děje?“

„Metamorf.“

Swensonová se napřímila a rty se jí stáhly do přísné přímky. Když o to stála, uměla vypadat jako esence nepřijemné velitelky.

„Chci tím říct, že mezi posádkou se povídají různé věci a rozpoutává se kolem něj nálada, která by mohla být nebezpečná,“ pokračovala Geroni.

„V jakém smyslu nebezpečná?“ zeptala se kapitánka, ale z jejího hlasu jasně znělo varování.

„Žárlivostí začneme, můžeme pak pokračovat předváděním se a snahou zapůsobit a skončíme třeba u smrtelné nehody,“ prohodila rádobý klidně Zita.

„Nic takového se na lodi nestane,“ odmítla kapitánka. „Ken tu už dřív strávil víc než rok a posádka to perfektně zvládla. Až ho Daniel pustí z nemocnice, všechno se rychle uklidní.“

I když kapitánka řekla to samé co Daniel Day, a Zita by tomu ráda věřila a všechno hodila za hlavu, nemohla. Její mysl už byla napojená na Patriciinu a bylo nad slunce jasnější, že tohle bude obrovský problém. Kapitánka metamorfův návrat rozhodně nebrala s klidem. Zita uměla poznat posedlost, když ji viděla, a z kapitánčiny mysli jí běhal mráz po zádech. Swensonová udělá všechno, co jí ten otrok řekne. Beze slova odporu, bez jediného zamyšlení. Vidět v podobném stavu někoho tak racionálního a zásadového bylo děsivé. Zita pochopila, že jestli se jí nepodaří najít řešení, bude muset trvat na tom, aby kapitánka odstoupila z velení, a něco takového Patricii zničí kariéru jednou provždy. Naštěstí ještě měla čas. Metamorf spal v nemocnici a po Swensonové nic nechtěl.

„A když ne?“ zeptala se mírně.

„Tak to budu řešit,“ slíbila Swensonová a zvedla se od stolu. „Musím jít.“

„Nemá smysl před tím utíkat, Pat,“ zastavila ji Zita. „Ten metamorf...“

„Opatrně, Zito,“ varovala ji kapitánka, ale znovu se posadila.

„Pomohlo by, kdybys mi řekla o svém vztahu s ním,“ navrhla Zita.

„To je složité,“ odpověděla kapitánka těžce. „I Daniel mě kdysi žádal, abych o tom napsala zprávu, ale k popisu něčeho

takového zkrátka chybí slova. S Kenem máš pocit, že celý svět hoří a že sama jsi bůh. Zvládneš všechno, na co pomyslíš, a můžeš mít, co tě napadne. Nikdy předtím jsem nic takového nezažila, a když odešel, tak to bylo, jako by jedna moje část zemřela. Musela bys to prožít na vlastní kůži, abys věděla, o čem mluvím.“

Geroni to zažít nemusela. Kapitánčinu fascinaci vnímala zřetelně a u tak racionální ženy vypadala nemístně. Patricii stačilo na metamorfa jen pomyslet a pohltily ji silné emoce – bolestivá touha, radost, která hrozila vyrvat srdce z těla, a napjaté očekávání, jež kalilo jasné vědomí. Zita neviděla lásku, ale závislost.

„Možná bys mi to mohla ukázat,“ navrhla. „Jak jsi ho vlastně poznala?“

Patricie váhala. Bylo znát, že se jí nechce nořit se do vzpomínek, ale disciplína a zodpovědnost ji nakonec přiměly překonat odpor. Otevřela svou mysl a vtáhla Zitu hluboko dolů, na Patnáctou planetu Sikarijského svazu před osmi lety.

Kapitola IV.

Patricie ležela v posteli a nad ní se skláněl metamorf, když se rozlétly dveře pokoje a dovnitř jako velká voda vpadl Daniel Day. Ken se od ní odtáhl, vstal a bez jediného slova zamířil do koupelny, ale rozházená postel potvrzovala, že tuto noc v kapitánčině ložnici nikdo nespal klidně.

„Ty jsi zešilela!“ vyletělo z Daye, jakmile za metamorfem zapadly dveře a ozval se zvuk tekoucí vody. „Podle práva Spojenců ještě nedosáhl věku, kdy by mohl mít partnera!“

„Ale my nejsme ve Spojenectví,“ namítla kapitánka a posadila se.

„Pat!“ protestoval Day.

„Nehodlám poslouchat výčitky,“ přerušila ho.

V tu chvíli se dovnitř vrátil metamorf. Měl na sobě oděv z večera, jednoduchý a střízlivý, ale po společné noci už strohé oblečení nemohlo zakrýt příslib, který jím prosvítal. Jemné, husté vlasy si stáhl z tváře a spoutal si je v týle kovovou sponou. Jeho pohybům vládla harmonie.

„Doktore Dayi,“ pozdravil lékaře a Day se zmohl na zdvořilé přikývnutí.

„Nepůjdeme se před snídání projít, Pat?“ zeptal se metamorf Patricie.

Kapitánka na sebe natáhla uniformu a společně vyšli na terasu a z ní na točité schodiště stíněné přemislenými větvemi rudých vrb, které klesalo do Stakosových zahrad. Ken šel bosý a chlad leštěného kamene s načervenalými skvrnami pod nohama jako by mu vůbec nevadil. Rukou bezmyšlenkovitě hladil zábradlí, jehož sloupky ovíjel zlatý břečťan. Trávu brzké ráno pokropilo rosou a obzor dýchal chladem, který zlatily první sluneční paprsky. Oproti večerům byla rána na Patnácté klidná, mírná a ledově průzračná. Zabočili po cestičce porostlé tlustou vrstvou měkkého mechu nasáklého vodou k zahradnímu bludišti. Vzápětí se kolem nich uzavřely stěny sestříhaných dřevin a kamenných zídek, po kterých občas stékal duhový vodopád.

Ken se zastavil na šesté křižovatce u malého jezírka, jehož hladinu pokrývaly lekníny. Vytékal z něj hluboký potůček, v němž se proháněla hejna barevných rybek. Okraje vodní plochy zpevňovalo čiré růžové sklo.

Sikarijci, pomyslela si Patricie, udělají kde co, jen aby to v nich vzbudilo potěšení.

„Stakos někoho brzy pošle,“ řekl Ken klidně a ulomil drobnou větvičku. „Nebude se mu líbit, že nemůže poslouchat, co říkáš.“

„Chceš říct, že celou dobu mám v pokoji odposlech?“ zareagovala Patricie prudce.

„I kamery,“ pokrčil Ken rameny.

„I dnes...“ kapitánka myšlenku nedokázala ani dokončit.

„I dnes v noci,“ potvrdil Ken nevzrušeně. „Nemusíš si s tím dělat starosti, Stakos si takové nahrávky nechává jen pro svoje potěšení. Rád se dívá, když jsem s někým jiným. Ostatně vzhledem k tomu, že jsi neměla žádné neobvyklé nebo zakázané

požadavky, i kdyby tu nahrávku vypustil ven, nikdo by si jí ani nevšiml.“

Kapitánce se do tváří nahnala barva.

„Neobvyklé požadavky,“ dostala ze sebe přiškrčeným tónem, z něhož znělo hrozné podezření. „Proč jsme tady?“

Ken se pousmál, jako se rodič usmívá nad pošetilostí dítěte.

„Ne kvůli tomu, co tě tak hrozně vyděsilo,“ uklidnil ji. „Věř mi, Stakos u té nahrávky bude zívat nudou a s ním každý v Sikarijském svazu. A pokud můžu posuzovat ze svých zkušeností, nepohorší ani nikoho ve Spojenectví. S nejvyšší pravděpodobností si ji jednou přehraje a zničí ji.“

„A u čeho by Stakos nezíval?“ zajímal se Day, i když ho Patricie za tu otázku probodla pohledem.

Jenže Ken se jen pousmál a neodpověděl.

„Proč jsme tady?“ zeptala se znovu Swensonová.

„Včera jsem ti říkal, že mě za tebou Stakos poslal, protože se bál, aby tě neurazil. To je pravda. Ale měl k tomu ještě jeden důvod,“ řekl Ken a zlomil větvičku mezi prsty. Suché prasknutí podtrhlo jeho slova. „Požádal mě, ať se postarám, abys už beze mě nemohla být. To by oddálilo tvůj odjezd.“

A Patricie si najednou s údivem uvědomila, že úplně zapomněla na to, že dnes mají odlétat. Myslela jen na další večer a další noc s ním a odlet ztratil na důležitosti.

„Pokračuj,“ vyzvala metamorfa chladně.

Ken k ní překvapeně vzhlédl. Větvička se v jeho prstech změnila na smotek lýka a kůry. Odhodil ji na hladinu jezírka a řekl prudce: „Neměl jsem s tebou mluvit!“

Zamířil zpět k domu, ale Patricie ho chytila za paži a zadržela.

„Udělal jsi to?“ zeptala se.

Ken se jí vytrhl.

„Samozřejmě že ano,“ odvětil.

„Ty... ty...“ kapitánka pracně hledala nadávku.

„Ty zmetku!“ dostala ze sebe nakonec.

Kdyby ho udeřila, nemohlo to být horší. Na jeden jediný kratičký okamžik uviděla ve tváři metamorfa bolestné překvapení, ale to rychle zmizelo. U kohokoli jiného by si prostě řekla, že se ovládl a skryl emoce, ale u něj pomyslela jenom na to, že se těla zmocnila další z řady osobností. Ponížení vystřídal pobavený úsměv. Patricie už už čekala, že ten podivný rozhovor neskončí dobře, ale najednou se všechno zase vrátilo, jako by ta neuvěřitelná změna byla jen kratičkou obrannou reakcí. Ken tam stál znovu stejně bezbranný a stejně dotčený.

„Tos neměla, Pat,“ řekl Day mírně a měl pravdu. I kdyby si to Ken stokrát zasloužil, měla se ovládat natolik, aby se podobnému výbuchu ubránila. Pokud to bylo hodné metamorfa, nebylo to hodné kapitánky Ochranných sil.

„Mrzí mě to,“ omluvila se.

„I mě,“ odpověděl Ken. „Ne proto, že bys neměla pravdu, ale proto, že podobné věci jsem zvyklý slyšet od jiných.“

Patricie se snažila zakrýt rozpaky: „Jistě jsi neměl na vybranou.“

„Ne, to neměl,“ potvrdil Ken.

Ze zahrady uslyšeli spěchající kroky. Ken se tím směrem ohlédl a zbledl.

Zřejmě ho potrestají i za tenhle soukromý rozhovor, uvědomila si Patricie.

„Nevím, proč jsi sem přijela,“ pokračoval metamorf. „Nestihl jsem si to ještě zjistit. Ale vzhledem k tomu, že znám Stakose a tohle pro něj nedělám poprvé, odhaduju, že se snaží zajistit si výhodnější pozici při vyjednávání podmínek. Mám-li být upřímný, takové věci mi vždycky byly dost jedno, ale je taky pravda, že jsem zatím nepotkal nikoho z Ochranných sil. Myslel jsem, že si zasloužíš vědět, co se kolem tebe děje, aby ses mohla připravit na další Stakosův tah. A taky jsem chtěl, aby

ses trochu vzpamatovala z dojmů a uvědomila si, že se beze mě klidně obejdeš. Viděla jsi jen malou část. Lidé se často mění, Patricie, a já nikoli nejméně. Pamatuji na to, kdyby ses někdy chtěla nechat ovlivnit vzpomínkami.“

„Kene!“ Na křižovatku vběhl asi třicetiletý ozbrojený muž. Metamorf se otočil a odstoupil od Patricie.

„Chce tě okamžitě vidět Stakos,“ vyřídil voják a zdvořile se na Daye a Swensonovou usmál.

„Ještě se uvidíme, Patricie,“ slíbil Ken a pohledem se s nimi rozloučil.

Voják ho pevně chytil za paži a smýkl jím k uličce, kterou přišel. Rychle jim zmizeli z očí. Patricie málem vyrazila za nimi, ale Day ji zadržel.

„Pusť mě, Danieli!“ ohradila se. „Tos neviděl...?!“

„Viděl,“ přerušil ji Day. „Nech to být. Určitě je na to zvyklý a věděl líp než my, co může čekat, když se s tebou ztratí Stakosovi z dohledu.“

Patricie se podvolila a unaveně se posadila na okraj jezírka. Kolem nich se tyčily vzrostlé a do strmých stěn zastřižené dřeviny ozdobené barevným listím a bílými květy. Voda v potoce příjemně zurčela a okolí dýchalo osvěžujícím ranním chladem. Day si k ní mlčky přisedl a čekal.

„Nesnáším mise ve Svazu,“ zavrčela Patricie.

„Sikarijci jsou bohatí, soběstační, staří a tajemní,“ odpověděl Daniel, jak čekala. „Nevíme o nich skoro nic. Možná bychom měli děkovat bohu, že se už dostali přes stádium, kdy by nám mír s nimi zajistila jen rovnováha síly.“

„A jen proto, že jsou tak neuvěřitelně vyspělí, teď mezi sebou svádějí boje o to, kde si Spojenectví vybuduje svoji novou základnu,“ podotkla Patricie.

„Jejich motivy nikdo nedokáže odhadnout, Pat,“ mínil Day, „a právě proto bych raději nic nesázel na to, že je známe.“

„Máš pravdu jako vždycky,“ sklonila kapitánka hlavu. „Vraťme se ke skutečným problémům. Co teď?“

Nejjednodušším řešením samozřejmě bylo okamžitě se odebrat na palubu *Alexandra Velikého* a jednou provždy zmizet ze Stakosovy sféry vlivu.

„Snad bychom se tu mohli ještě pár dní zdržet,“ navrhl Day a naléhavě se k ní naklonil. „Uvědom si, že jsme se možná setkali s metamorfem. To je důležitější než celá základna. Pokud nelže, tak někoho, jako je on, nikdy nikdo neviděl. Existují tisíce dohadů o tom, jak vlastně legendy o metamorfech vznikly, ale kořeny se nepodařilo najít. Takovou příležitost nesmíme zahodit.“

Patricie váhavě přikývla a pak ještě jednou, rozhodněji: „Tak dobrá. Nejsem si sice úplně jistá, jak zvládnu další setkání s ním, nebo když na to přijde, noc bez něj, ale bůh ví, že utéct můžeme vždycky.“

*

Patricie naslouchala Stakosovu přesvědčování celý den. Byl jí předložen další balík zpráv o záměrech a přípravách na Patnácté. Znovu poslouchala ódy na konstrukční materiály a na vědeckou frakci, na těžební společnost TABOS a nádheru místa vybraného pro kosmodrom. A znovu a znovu Stakosovi vysvětlovala, že se ještě nerozhodla, a i kdyby tak už učinila, sotva by ho o tom informovala dříve nežli spojenecký Obchodní syndikát. Sikarijec se pouze zdvořile usmíval a vrtěl hlavou. Po každé takové námitce nechal přinést další výtečné víno a další zákusky. Předvedl jí své tanečnice a nabídl několik darů tak cenných, že Patricie zalapala po dechu. Kvečeru před ní položil darovací listinu na jeden z větších ostrovů na Patnácté.

„Kapitánko, stačí, když podepíšete,“ řekl sladce. „Nechci za

to od vás žádný slib ani rozhodnutí. Berte to prostě jako dárek, který nám pomůže navázat lepší a těsnější vztahy a jenž by snad mohl vyvážit cenu času, který strávíte v mé pohostinnosti, zatímco budete uvažovat o výběru vhodného kandidáta na stavbu spojeneckého kosmodromu a základny.“

Patricie popadla listinu a jediným prudkým pohybem ji roztrhla. Pak její zbytky úhledně složila a podala je zpátky Stakosovi.

„Mrzí mě, že jsem to musela udělat, Stakosi,“ řekla mírně, „ale připadá mi, že pořád ještě zcela přesně nerozumíte zásadám, jimiž se řídí Ochranné síly. My takové dárky nepřijímáme. Nepřijímáme žádné dárky, které by mohly vypadat jako úplatky.“

Přestože ji Daniel varoval pohledem, dodala ještě jednou a s mnohem větším důrazem: „Vůbec žádné dárky!“

„Hlavně se neomlouvejte, kapitánko,“ pokorně ustoupil Stakos a položil zbytky darovací smlouvy na stříbrný podnos, který mu podala jedna ze všudypřítomných otrokyň, jejichž jediným úkolem evidentně bylo krášlit okolí, a s dramatickým gestem je podpálil. „Byla to má chyba. Jsem neomalený a neznalý! Neměl jsem vás urazit tak mrzkým darem.“

„Žádným darem!“ Patricie se přinutila k úsměvu.

„Žádným darem, který by vás nebyl hoden, kapitánko,“ přikývl Stakos, pak náhle pohlédl k oknu, které už opět zaléval rudý soumrak, a teatrálně zvolal: „Už je skoro čas a já to málem zmeškal!“

Patricie nasadila kamennou tvář, rozhodnutá, že se nezeptá, na co je čas, ale to Stakosovi nijak nevadilo.

„Víte, jak moc my Sikarijci dáme na potěšení smyslů,“ obrátil se k ní a Patricie zdvořile přikývla. „Tohle podvečerní šero je jedinou dobou, kdy se mohu kochat pohledem na nejdražší věc, kterou vlastním, a vidět ji v její nejkrásnější podobě. Velmi bych

ocenil, kdybychom na chvíli mohli přerušit rozhovor o kosmodromu, i když je to věc nesmírné důležitosti pro nás oba.“

„Žádný problém,“ pokrčila rameny.

Pohodlně se opřela a rozhodla se vychutnat si chvilkový oddech. V tu chvíli ji vůbec nenapadlo, co uvidí, přestože to čekala celý den. Na vině tomu byla její spojenecká výchova a rodný jazyk, který by pro člověka nikdy nepoužil označení věc s takovou lhostejností, jako to udělal Stakos. Když vstoupil metamorf, ztratila dech a zatnula prsty do opěradla křesla.

Ken měl na sobě bílé volné šaty, které ještě podtrhovaly jeho mládí. Pomalu přešel do pruhu světla, jež do místnosti dopadalo oknem, a barvu oděvu změnil nach západu. Rudé sluneční paprsky se mu odrážely ve vlasech a v očích.

„Co má tohle znamenat?“ Patricie povstala.

„Pokud vás uráží pohled na krásu, můžete klidně odejít,“ řekl Stakos. „Budeme v našich hovorech pokračovat za hodinu.“

Hleděla na otlého a zpoceného Stakose a zalétla očima ke Kenovi u okna. Metamorf jí vracel otevřený a prázdný pohled. Lhostejný, klidný, vyrovnaný výraz. Kapitánka se zase posadila, v žádném případě ho tam nemohla nechat se Stakosem samotného.

„Výborně,“ usmál se Stakos. „Rád vidím, že máte dobrý vkus a nestydíte se za to, kapitánko. Pokračuj, Kene.“

Metamorf si rozvázal tkanici u krku a stáhl si šaty z ramen. Díky volnému střihu z jeho postavy hladce sklouzly a zůstaly mu u nohou ležet jako závěj zalitá krví. Mladé tělo se koupalo ve večerním rudém šeru, kterým se občas prodraly poslední zlaté záblesky.

„Škoda, že soumrak trvá tak krátce,“ poznamenal Stakos.

Patricie neřekla ani slovo. Stakos se těžce zvedl a pomalým kolébavým krokem přešel k metamorfovi. Pozvedl jeho obličej k sobě a políbil ho. Pak ho obešel, a zatímco si jednou

rukou hrál s jeho vlasy, sledoval ji a mluvil: „Ken je samé převrácení, víte? Mám ho už pět let a věřila byste, že po něm toužím stále stejně? Kdyby si nemusel vydělat na náklady, které jsem měl s jeho pořízením, jen sotva bych se bez něj obešel. Je velmi schopný. Myslíte si, že jste to už poznala, kapitánko, ale to se velmi mýlíte. Nepoznala jste nic. Nahlédla jste otevřeným okénkem do sklepení paláce. Nemáte nejmenší představu, jaké další čarokrásné komnaty se v něm skrývají. Víím, že jste říkala, že nepřijímáte žádné dárky, ale věřte mi, že tento je vás skutečně hoden. Po dobu, kterou setrváte na Patnácté, vám Ken bude k dispozici. Kdykoli. Zvažte mou nabídku. Já vám budu moci ukázat, že Patnáctá je z celého Sikarijského svazu pro vaše účely nejvhodnější, a vy poznáte, co umí metamorf.“

Spočinul rukou Kenovi na rameni a pak začal dlaní klouzat dolů k bokům. Patricie povstala.

„To stačí, Stakosi,“ řekla chladně. „Pochopila jsem. Zůstanu a přijmu tenhle dar, ale jen za podmínky, že se ho nedotkne nikdo jiný. Nejsem zvyklá své partnery sdílet s dalšími.“

Stakos okamžitě od Kena odstoupil a v divadelním gestu pozvedl prázdné ruce.

„Čas strávený zde se vám bude líbit, kapitánko,“ řekl a zamířil zpět ke stolu. Přes rameno prohodil: „Můžeš jít, Kene.“

Metamorf se sklonil pro oblečení a bez jediného slova opustil místnost.

*

Patricie strávila na Patnácté celý týden, a připadalo jí to jako okamžik. Loď ji bombardovala dotazy, jestli je všechno v pořádku, Obchodnímu syndikátu se nelíbilo, že ještě nevybrala místo pro kosmodrom, a Stakos byl netrpělivý. Ale ona se

nemohla rozhodnout, protože věděla, že v okamžiku, kdy vysloví svůj verdikt, přijde o metamorfa.

Ležela na boku a on se k ní zezadu tiskl. Cítila jeho horkou pokožku na své a jeho dech ve vlasech. Jeho ruka jí spočívala v pase a dlaň jí hladila klín.

„Nemůžu bez tebe odjet,“ řekla. „Když odjedu bez tebe, zabije mě to.“

„Mrzí mě to, Pat,“ zašeptal. „Snažil jsem se, aby se to nestalo.“

Patricie dobře věděla, co má na mysli. Závislost. Varoval ji před tím tolikrát, že to ani neuměla spočítat, ale mýlil se. Tohle nebyla žádná závislost, to byla láska. Nahlas to však vyslovit nedokázala, protože on ji milovat nemohl. Jedna jeho osobnost, ta, která vedle ní sténala rozkoší, dotýkala se jí a naslouchala jí, ta, která z ní dělala bohyni, ta ji zcela jistě milovala, ale co ten zbytek? Ty desítky dalších? Nebo stovky? Nebo tisíce? Bála se pomyslet, v co všechno se může změnit, a sama sebe se ptala, jestli by ho nenáviděla, kdyby jí někdy ukázal jinou ze svých tváří.

„Tobě nevadí, že odjedu a ty tu zůstaneš?“ zeptala se.

„Jistěže mi to vadí, Pat, ale to je jen teď. Až odjedeš, zmizí s tebou i tahle osobnost a bude to dobré. Na mě se ohlížet nemusíš.“

Možná měl pravdu, ale Patricie si ani tak nedokázala představit, že by ho opustila. Stačilo připomenout si, s kým bude žít a komu bude patřit, až ona odjede. Napadlo ji požádat ho, aby jí ukázal, čím se pro Stakose stává, ale vlastně to nechtěla vidět. A přitom měla pocit, že se zblázní, protože nemá tušení, co ho čeká, a nemá jak zjistit, jak žil, než se potkali.

Horečně přemýšlela nad tím, jak to zařídit, aby mohl odejít s ní, a pak jí to došlo. Ken byl nepochybně člověk. Neměl sice občanství Spojenců, ale vzhledem k jeho lidskému původu

bylo jasné, že některý z jeho předků ho mít musel. Na základě toho mohl Spojence požádat o azyl a o pomoc. Patricii bylo jasné, že Ochranné síly nebudou nadšené, když se do toho vrhne takhle po hlavě, ale byla si jistá, že nakonec ji podpoří.

Natáhla se po komunikátoru a odstínila odposlech.

„Zůstal bys se mnou, kdybys byl svobodný?“ zeptala se ho.

Očekávala nadšený souhlas, tím spíš, že pro něj muselo jít jen o velmi hypotetickou otázku. Jenže na to byl moc poctivý. Odpovědělo jí zamyšlené mlčení. Vymanila se z jeho objetí a obrátila se čelem k němu. Podpíral si hlavu a díval se na ni otevřeným pohledem, v němž nebyl žádný stud. Ten pohled jí připomněl přísahu, kterou jako všichni ostatní složila, když vstupovala do OS. Neudělám nic, za co bych sebou musela pohrdat.

„Nevím.“ Tak jí odpověděl – místo vyznání lásky nerozhodnost.

„Zůstal bys se mnou aspoň chvíli?“ ujišťovala se.

„Jistě,“ přikývl a pousmál se a Patricie najednou věděla, že ta chvíle, kterou s ní zůstane, bude mnohem delší než čas, jenž se jim chýlil ke konci u Stakose.

„Jak dlouho?“

„Rok.“

Rok. Zklamalo ji to, ale zároveň podlehla euforii. Chtěla slyšet, že s ní zůstane celý život, a přesto ji podivně těšilo, že neřekl měsíc nebo týden. Možná že za rok bude vědět, že s ní chce zůstat další rok.

„Znám způsob, jak tě dostat od Stakose,“ prozradila mu.

„Jak?“

V té otázce bylo veškeré odhodlání, kterého je lidská bytost schopná. Už neváhal. Byl připravený uniknout jakýmkoli způsobem.

„Odkud pocházíš?“

„Z Amnetu.“

„To mi nic neříká.“

„Ani mně,“ pokrčil rameny. „Po narození jsem tam podle všeho zůstal sotva dvě hodiny.“

Patricie se rozhodla, že co nejdříve zjistí, co je ten Amnet vlastně za místo. Zatím však potřebovala ujištění.

„Ale jsi člověk?“

„A jak to mám vědět?“ opáčil.

Patricie se zhrozila nad takovou lhostejností k odkazu předků. U Spojenců bylo běžné, že každý znal svůj genom už v okamžiku narození, a on ani nevěděl, jakého je druhu. Nechtěla si vůbec představovat, v jakých podmínkách asi vyrůstal.

„Daniel udělá DNA test. Jsem si ale jistá, že jsi člověk.“

„A když ne?“

„Budeme tvrdit, že ano. Než Stakos prokáže opak, bude pozdě.“

„Co mám udělat?“ chtěl vědět.

„Požádáš mě zítra před Stakosem oficiálně o azyl Spojenců z titulu své genetické příslušnosti.“

Hrozně zbledl a na chvíli se zdálo, že se jeho odhodlání zhroutlí. Patricii napadlo, že to možná nebude tak jednoduché, ale než z něj stihla dostat, jestli mu něco hrozí, zeptal se: „Jak mě od něj dostaneš?“

„Stakos touží po kosmodromu, neodvází se mi postavit. Odvedu tě rovnou s sebou,“ slíbila mu s klidnou myslí.

*

Stakos seděl na vyvýšeném stupni, dalo by se říci na klasickém trůnu, který ovšem trochu přizpůsobili jeho ohromným rozměrům. Oblékl se do rudé a zlaté a potil se. Patricii připadal odpornější než kdykoli předtím, protože ztělesňoval nestříd-

most a morální excesy. Ken seděl na zemi vedle něj a hleděl do země, jako by se jí styděl podívat do očí. Aspoň si to myslela, než ho Stakos vzal za vlasy a trhnutím ho donutil zvednout hlavu.

Ken vypadal hrozně. Museli ho strašně zbít. Pravou polovinu obličeje měl jednu velkou podlitinu, na rtech mu zasychala krev. A když se Patricie podívala na jeho zápěstí, spatřila hluboké rány od pout. Byl oblečený do bílých šatů jistě jen proto, aby nepřehlédla, jak látkou na mnoha místech prosakuje krev. Ale nic z toho nebylo tak hrozné jako jeho výraz. Mladík, jehož znala, se změnil v na smrt vyděšenou bytost, která se chvěla při každém Stakosově dotyku.

V první chvíli ji napadlo, že ho Stakos potrestal za to, že ji nedokázal přesvědčit, aby vybrala Patnáctou, ale pak jí došlo, že ho to prostě baví. Bylo to takové jedna plus dva zdarma. Potrestal Kena, pobavil se a ji se chystal vydírat.

„Kapitánko Swensonová,“ uvítal ji obvyklým žoviálním tónem. „Žal nad vaším odjezdem mi vynahrazuje jen to, že mám zpět svého metamorfa.“

Podal Kenovi ruku, ten ji vzal do svých dlaní a přitiskl k ní poraněnou tvář i rozbité rty. Muselo to bolet, a přesto to vypadalo, jako by mu každý Stakosův dotek, sebebolestnější nebo sebekrutější, stál za tisíc let pekla. Bylo to zvrácené a Patricie konečně pochopila, jak ponižující může být metamorfóza, když člověku ani nedovolí protestovat proti takovému zacházení.

„Jak vidím, svůj odjezd jsem odkládala příliš dlouho,“ odpověděla příkře.

Nevěděla, co dělat. Ken ji musel požádat o azyl, jenže byl v takovém stavu, že pochybovala, zda si vůbec vzpomene, o čem spolu večer mluvili. Nebo že najde odvahu sehrát svou roli.

„Pak tedy sbohem,“ řekl Stakos a tónem řeči se Patricii

vysmíval stejně jako obsahem. „Doufám, že na pobyt na Patnácťe budete ráda a často vzpomínat, kapitánko.“

„Je tu stále ještě jedna otevřená věc, Stakosi,“ nedala se vypoklonkovat tak snadno.

Podívala se na Kena a pohledem ho zapřísahala, aby to udělal. Byl bledý jako smrt. To přirovnání vůbec nepřehánělo. Klidně mohl být mrtvý. Nic neřekl.

„Opravdu?“ podivil se Stakos.

„Opravdu,“ potvrdila rozhodně. „Nemohu přehlížet fakt, že Ken je geneticky příslušný k mému druhu.“

Znovu se na metamorfa podívala, ale on místo aby vstal a řekl tu jedinou větu, jen sotva zmatelně zavrtěl hlavou.

„A copak z takové příslušnosti plyne, kapitánko?“ zeptal se laskavě Stakos. Představení, které mu předváděla, ho bavilo.

„Z toho plyne, že má právo na ochranu Spojenců,“ odpověděla, obrátila se přímo ke Kenovi a vyzvala ho: „Řekni to!“

Stakosova hraná laskavost byla rázem ta tam. Vztyčil se a uhodil Kena. Kopal do něj a bil ho bez jakýchkoli zábran a metamorf si jen přitáhl nohy k tělu a rukama si chránil hlavu.

„Co máš říct?“ řval Stakos jako pominutý. „Co? Intrikuješ za mými zády?!“

Nezastavila ho Patricie, tu na místě držely nabitě zbraně Stakosových stráží, ale jeho vlastní nadváha. Přestal, když už nemohl dýchat. Pot se mu po obličeji jen lil a pokožka mu tak zbrunátněla, že kapitánka na chvíli doufala, že ho na místě srazí k zemi infarkt. Ken ležel na podlaze a chvěl se. Nenaříkal ani nesténal, ticho bylo přízračné.

Stakos se znovu posadil na trůn a znechuceně na něj poohléd.

„Vstaň,“ přikázal nevrle.

Metamorf se těžce zvedl. Byl vyděšený. Na rtech měl čerstvou krev.

„Tak spust’“, vyzval ho Stakos. „Co bys mi chtěl říct? Co takhle začít omluvou, žes mě rozzlobil.“

„Odpust’ mi, Stakosi, odpust’ mi, prosím.“

Patricie v tu chvíli pochopila, že prohrála, ještě než stihla začít bojovat, ale pak se na ni Ken podíval a jí najednou došlo, že to udělá. Ujišťoval se, že ho ochrání. Kývla.

„Kapitánko Swensonová“, oslovil ji, a přestože ještě před chvílí mu sotva bylo rozumět, jeho slova zněla jasně a zřetelně. „Jako představitele Vesmírné složky Ochranných sil Spojenců vás na základě své genetické příslušnosti žádám o azyl ve Spojenectví.“

Stakos na něj nevěřičně zíral. Metamorf byl sice pořád neuvěřitelně bledý, ale pohled mu pevně vrátil.

„Ty jsi zešilel“, řekl Stakos. „Prostě jsi zešilel! Už jsi zapomněl, jak to dopadlo posledně, když ses o něco takového pokoušel? Jestli jsi mě chtěl pobavit, tak tě ujišťuju, že se nebudu ani trochu. Vezmi to zpátky a já k tomu přihlédnu, až si s tebou budu srovnávat účty.“

Patricie se s radostí ujala iniciativy.

„Spojenci vaší žádosti vyhovují“, pronesla oficiálním tónem.

Chtěla jít k němu, ale zadržely ji pušky Stakosových stráží.

„Překračujete hranice, Stakosi. Je právem Spojenců udělovat azyl.“

„Jste na mém území, kapitánko.“

„Ken je člověk a vztahují se na něj základní zákony Spojenců, mimo jiné právo na svobodu. Sikarijský svaz to výslovně uznal v sérii Kontaktních dohod.“

„Ken není občan Spojenců.“

„Je člověk“, trvala Patricie na svém.

„Spojenci svá práva mohou uplatňovat na vlastním území. Tohle je moje území, tady jste pouze trpěnou návštěvou.“

A právě teď už nejste ani tím. Dávám vám deset minut na to, abyste opustila povrch planety.“

Stakos se obrátil na své strážce a pokynul jim směrem ke Kenovi.

„Hodte ho ke garkům,“ přikázal.

Patricie netušila, o co jde, ale Kenův výraz byl výmluvný. Čiročirá hrůza. Podíval se na ni a tím pohledem jí připomínal všechny její sliby. Přisahu, že ho odtamtud odvede hned. Ale Patricie nemohla nic dělat. Stakosovo popření obsahu Kontaktních dohod bylo nemyslitelné. Otevřeně se postavil síle Spojenců a kvůli jedinému otrokovi bez zaváhání vyvolal roztržku vesmírných rozměrů. Nikdy by ji nenapadlo, že se věci mohou vyvinout tímhle směrem.

„To ne,“ hlesl Ken, když pochopil, a vzápětí se obrátil na jediné místo, odkud mu mohla přijít pomoc. Padl před Stakosem na kolena a sevřel rukama jeho červené roucho.

„Mrzí mě to. Zmýlil jsem se. Byla to chyba. Udělal jsem chybu. Už se to nikdy nestane. Stakosi! Prosím!“ prosil.

Bylo to zbytečné a ponižující, protože Stakosovi přinášelo jen potěšení vidět nefalšovanou hrůzu a slyšet pláč a prosby. Strážce od něj Kena odtrhly, a i když se vzpíral, odvedly ho postranními dveřmi ven ze sálu.

„Z vašich deseti minut zbývá sotva sedm, kapitánko,“ řekl Stakos s úsměvem.

„Co s ním uděláte?“ zeptala se.

„Něco nevýslovného,“ usmál se znovu Stakos. „Nevím, co jste mu naslibovala, že se odvážíl postavit proti mně, ale moc dobře jste mu neposloužila. Ken na vás rozhodně rád vzpomínat nebude.“

„Co s ním uděláte?!“ domáhala se Patricie odpovědi, ale jen se smál.